

4. veerand 2004.a.

Misjonijutustused

Euro-Aasia Divisjon

Adventistide Koguduste Eesti Liit 2004

Euro-Aasia Divisjon

Territoorium: Euro-Aasia Divisjon haarab enda alla peaaegu pool maakerast, ulatudes Lääne-Euroopast Ida-Aasiasse ja Põhja-Jäämere polaarpiirkondadest endise Nõukogude Liidu muhameedlike lõunavabariikideni.

Divisjoni kuuluvad: Armeenia, Aserbaidžaan, Valgevene, Gruusia, Kasastan, Kõrgõstan, Moldova, Vene Föderatsioon, Tadžikistan, Turkmenistan, Ukraina ja Usbekistan.

Taust: 70 aasta kestel piiras endises Nõukogude Liidus vabadust kommunism. Religiooni alternatiivina edendati ateismi ning miljonid inimesed vangistati või surid oma usu nimel. Kui endine Nõukogude Liit 1990-ndate alguses lagunes, rõõmustasid elanikud selle üle ning ootasid õnne ja heaolu. Kuid loodetud jõukuse asemel takerdusid siinsed rahvad kõrge inflatsiooni ja suure tööpuuduse rappa. Nende vaimulikult näljaste inimeste evangeliseerimispüüdeid takistas rahaliste vahendite nappus. Sellest hoolimata on adventkogudus kasvanud 1990. aasta 36'000-lt praeguse enam kui 281'000 liikmeni.

Mõned divisjoni piirkonnad on veel evangeeliumisõnumist puutumata. Kogu divisjonis on üks adventist iga 2000 elaniku kohta; kuid Lõuna Unioonis, kuhu kuuluvad Kasastan, Kõrgõstan, Tadžikistan, Turkmenistan ja Usbekistan, on suhe üks adventist 8000 elaniku kohta! Kogu divisjonis on suur vajadus koolitatud tööliste järele.

Venemaa

Venemaal on umbes 30'000 adventusklikku, ehk üks adventist iga 2450 inimese kohta. Enamus neist usklikest elab Lääne-Venemaal. Kaks kõige suurema rahvaarvuga piirkonda, Peterburg ja Moskva, vajavad hädasti hooneid kiiresti kasvavate koguduste jaoks. Kuid ehitamine neis linnades on väga kallis ning koguduse juhid pingutavad väga, et vajadusi rahuldada. Moskva pastorid tõmbavad selga tööriided vähemalt ühel päeval nädalas, et taastada hiljuti ostetud hoone kahe koguduse mahutamiseks. Kui hoone valmib, saab see siiki olema ülerahvastatud, kuna ruumikamate tingimuste jaoks pole vahendeid. Moskva linnas on ainult üks päris ehtne kirikuhoone.

Sarnane on olukord ka Peterburis - Venemaa kultuuripealinnas - kus adventistidel on ainult üks suur kirik, mahutamaks rohkem kui tuhat usklikku. Kogudused käivad koos kodudes ja üürisaalides, mis ei soodusta külaliste kutsumist. Vene õigeusu järgijad on harjunud ilusate, peenelt viimsitletud kirikutega ega tunne end avalikes saalides või eramajades koduselt.

Selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetused aitavad muretseda vähemalt ühele kogudusele Moskvast ja ühele kogudusele Peterburis oma kiriku.

Ukraina

Ukrainas on rohkem kui 61'000 adventisti - üks adventist iga 780 elaniku kohta. Kuid piirkonna majanduslik tegelikkus näitab, et paljud inimesed, eriti väljaspool rahvarikkaid keskusi, kannatab ikka veel vaesuse all.

Selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetusest saavad osa kaks linna – Sumõ ja Lukansk Ida-Ukrainas. Mõlemas linnas on mitu kogudust, kuid ainult üks kirik – kodukirik, mis asutati kommunismiajal. Kuna divisjon on mõlemasse linna ostnud hoone, millest täiustades ja

ümber ehitades saaks kiriku, on liikmete asi leida selleks vahendeid. Teised kogudused käivad koos üürisaalides ja teatrites, mis ei ole misjonitööd ega osadust soodustavad. Nende kahe linna usklikud palvetavad, et neil saaksid olema kirikud, kus pidada jumalateenistusi ja tuua oma sõpru Jeesuse juurde.

Väljakutsed

Euro-Aasia Divisjoni riigid on võidelnud selle nimel, et savutada majanduslik stabiilsus pärast kommunismi kokkuvarisemist. Kuna koguduste liikmeskonnad kasvasid 1990.-ndate alguses nagu seened pärast vihma, tegid majanduslikud võimalused usklikel raskeks toetada kasvavat kogudust või muretseda jumalateenistuste tarbeks hooneid.

Divisjon on lootnud tugevasti väljaspoolt tulevatele annetustele, et osta hooneid, mida kirikuteks ümber ehitada. Kuid need hooned-kirikud ei suuda täita kõiki koguduse vajadusi, eriti suuremates linnades, nagu Moskvast ja Peterburis.

Võimalused:

Selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus aitab muretseda:

- kirikud Moskvast ja Peterburis
- kirikud kahes suures Ida-Ukraina linnas Lukanskis ja Sumõs
- ühiselamu Ukraina Adventistide Kunstide ja Teaduste Instituudile Kiievi lähedal.

Edaspidised kolmeteistkümnenda hingamispäeva projektid:

Järgmisel kvartalil on keskmis Inter-Ameerika Divisjon. Tulu läheb projektidele Haitil ja Puerto Ricos.

2005. aasta teisel kvartalil on kavas Põhja-Ameerika Divisjon.

Abimaterjalid

Rohkem informatsiooni Euro-Aasia Divisjoni ning eriti Venemaa ja Ukraina kultuuri ja ajaloo kohta saate oma kohaliku raamatukogu reisi- ja lasteosakonnast.

Saatkonnad võivad vahel anda oma riikide kohta informatsiooni. Eestis on viited järgmised:

VENEMAA SAATKOND TALLINNAS

Suursaadik T.E. Hr. Konstantin Provalov

Pikk 19, 10133 Tallinn

tel. (+372) 646 41 75, 646 41 69

faks (+372) 646 41 78

e-mail: yensaat@online.ee

<http://www.estonia.mid.ru>

Konsulaarosakond:

Lai 18, 10133 Tallinn

tel. (+372) 646 41 66

faks (+372) 646 41 30

e-mail: konsotd@hot.ee

Viisade osakond Tartus:

Ülikooli 1, 51003, Tartu
tel/faks (+372 7) 403 024

Peakonsul Narvas Hr. Juri POPOV

Kiriku 8, Narva
Tel: (372 35) 60 652
Faks: (372 35) 60 654
e-mail: konsot@narvanet.ee

UKRAINA SAATKOND TALLINNAS: Lahe 6, 15170 Tallinn

tel. (+372) 601 58 15
faks (+372) 601 58 16
e-mail: embukr@eol.ee
tel. (+372) 601 58 35 (konsulaarosakond)

Veel võib lugeda Venemaa kohta:

<http://www.ru/eng/index.html>
<http://www.geographia.com/russia/>

Ukraina kohta:

<http://www.ukraine.org/>
<http://ukraine.uazone.net/>
<http://www.ukremb.com/>

Ajakirjas „National Geographic“ on ilmunud artikleid Euro-Aasia kohta. Venemaaga seotud artikleid võib leida järgmistes numbrites: Mai 1999 (Kaspia meri), juuni 1998 (Trans-Siberi raudtee), september 1998 (Katariina Suur), november 1998 (Kasakad), veebruar 1997 (Siberi tiigid), märts 1997 (Kaliningrad), november 1997 (Ukraina külad), oktoober 1996 (Kuriili saared) ja mai 1994 (Siber).

Annetuste plaan aitab keskendada tähelepanu maailmamisjonile ja suurendada annetust igal nädalal. Paluge oma hingamispäevakooli nõukogul koostada kvartaliks annetuste plaan; märkige sinna igal nädalal annetused, et näha plaani täitmist.

Joonistage kiriku siluett suurele plakatile. Lõigake välja kirikule sobivad kivid ja märkige igale kivile väärtus. (Seadke eesmärk veidi kõrgemale kui eelmisel kvartalil ning jagage summa neljateistkümneks, igaks hingamispäevaks üks ja kolmeteistkümneks hingamispäevaks kaks.) Kui iganädalane annetus on käes, lisage kiriku siluutile vastav arv kive. Innustage liikmeid kirikut kolmeteistkümneks hingamispäevaks lõpetama ning lugege kolmeteistkümneks hingamispäeva annetus kokku nii kiiresti kui võimalik, et liikmed näeksid, kas nad selle kvartali eesmärgi saavutasid.

Esitage annetuste plaan silmapaistvalt ning pöörake liimete tähelepanu iganädalaste misjoniannetuste progressile. Tuletage neile meelde, et maailmakoguduse töö edu sõltub hingamispävakooli annetustest. Kaheteistkümnendal hingamispäeval esitage aruanne kogu kvartali annetustest. Kolmeteistkümnendal hingamispäeval koguge annetus ja tehke aruanne kogutud annetuse kohta hingamispävakooli lõpuks. See kohene tagasiside innustab liikmeid jätkama ustavat misjoniannetuste tegemist.

2.oktoober

Venemaa

*Jumal saatis unenäo ja
lumes õitsvad lilled, et
juhtida perekond
Kristuse juurde.*

Lilled lumes

Sveta Timofejeva

[Toimetaja märkus: Unenäod mängivad olulist rolli mõnede maailma kultuuride vaimulikus elus. Sveta ja tema ema nägid unenäo, mis juhtis nende pere Jumala juurde.]

Sveta lamas haigevoodis. Tal olid suured valud. Ta oli just kaotanud lapse ning tundis end üksiku ja eksinuna. Tema ema tuli teda lohutama. Hoolimata Sveta raskest seisukorrast säras tema ema näol vaimustus.

„Mõni öö tagasi nägin ma unenäo,“ algas ema. „Ma olen kindel, et Jumal rääksi minuga!“ Aga Sveta katkestas ema - ta ei tahtnud unenäost kuulda.

Ema mõistis ja surus õrnalt tütre kätt. „Küll hiljem on aega seda sulle rääkida,“ naeratas ta. „Tea, et Jeesus armastab meid ja soovib, et me oleksime Tema lähedal.“ Enne kui ema lahkus, pani ta ühe raamtu Sveta öökapile.

Hiljem võttis Sveta raamatu ja hakkas lugema. See rääkis Jumala suurest armastusest oma laste vastu.

Sel ööl oli Svetal unenägu, kus ta nägi paljusid asju oma minevikust. Ta ärkas tundega, nagu toimuks tema sees võitlus hea ja kurja vahel. „Kui Jumal on olemas, miks su laps suri?“ sosistas üks hääl tema sees. Teine hääl vastas: „Jumal aitas sul lapse surma üle elada. Sina oled ju elus.“

Lilled lumes

Sveta ja tema mees elavad Peterburis. Sveta kasvas üles kristlikus kodus ning uskus alati Jumalasse. Kuid ta igatses Temaga tihedamat suhet.

Kui Sveta oli piisavalt terve haiglast lahkumiseks, läks ta koos abikaasaga külastama oma vanemaid, kes elasid suurlinnast eemal. Sveta rääkis emale oma unenäost. Emal haaras tal käest ja hüüatas: „See on sama unenägu, millest ma sulle haiglas jutustada tahtsin!“

Sveta kuulas, kui ema võrdles seda oma unenäoga. Ta oli kindel, et unenägu oli Jumalast ja et mees, kes rääkis, oli Jeesus. Aga ta ei teadnud, mida Jumal temalt ootab.

„Järgmisel hommikul,“ ütles ema silmade särades, „läksin ma välja. Lumi kattis muru. Siis ma nägin lumes midagi värvilist. Astusin lähemale ja nägin, et jäises külmuses olid täies õies seiste imeilusad lilled. Vahtisin imestunudult neid lilli, teades, et need olid Jumalalt. Peagi mõistsin, et need sümboliseerivad meie pere seitset liiget. Teadsin, et pean Jumalalt õpitut perega jagama. Ma ei korjanud lilli, vaid jätsin nad lumme õitsema. Vaatasin neid hiljem, lootes leida neid närtsinult, kuid algse seitsme õie kõrvale oli avanenud õisi veelgi.“

Enne ja Sveta istusid mõnda aega vaikuses. Siis ütles ema: „Ma olen püüdnud rääkida oma perele oma unenäost ja lilledest lumes, aga mulle tundub, et nad arvavad mind segi olevat. Ent ma olen otsustanud jutustada neile kõigile, et Jumal armastab meid ja tahab, et võtaksime Tema armastuse vastu. Olen lugenud raamatuid, mida Pavel, kristlasest töökaaslane, mulle annab. Ma otsin vastuseid oma küsimustele Jumala kohta.“

Enne rääkis Svetale, et kui ta Peterburis teda haiglas vaatamas oli käinud, oli ta leidnud adventkiriku, kuhu Pavel teda oli juhatanud. Kirik oli suletud, kuid ta tundis tõmmet selle poole, olles kindel, et see ongi kirik, kus Jumal talle oma tahet näitab.

Sveta püüdis emaga vaielda. „Kuid seal kirikus peetakse jumalateenistusi laupäeval! Kuigi Venemaal on nii palju uusi kirikuid, miks pead sa just sinna minema?“ küsis ta.

Valge ruum

Sveta ja tema mees sõitsid tagasi Peterburgi oma koju. Peagi pärast seda hakkas Sveta igal ööl üht ja sama unenägu nägema. Unes istus ta puhtas valges ruumis ja kuulas üht meest Piiblit seletamas. Unes istusid ka teised inimesed vaikselt meest kuulates. See unenägu ajas Sveta segadusse. Kus oli see valge ruum? Kes olid need inimesed? Ja kes oli see mees, kes Piiblit selgitas? Ruum, mida ta unes nägi, ei tundunud olevat kiriku moodi, aga kellegi koduks oli see ruum ka liiga suur?

Ühel õhtul helistas ema Svetale ja küsis, kas ta tohiks külla tulla. Ta ütles, et tahab minna jumalateenistusele adventkirikusse, mille ta oli leidnud mitu nädalat varem. Sveta oli nõus, sest ta oli uudishimulik selle kiriku suhtes ning soovis väga laheneda valge ruumi mõistatust.

Sveta ja ema jõudsid kiriku juurde varakult ning leidsid pühakoja suletud olevat. Siiski leidsid nad ühest kõrvalruumist naised ja ühinesid nendega. Naised palvetasid seal oma uue pastori pärast, kes oli sel nädalal saabunud. Pärast palvetamist järgnesid nad naistele kirikusse. Sveta sosistas oma emale: „Ma mõtlen, kas me lahendame täna minu unenäo mõistatuse.“

Nad sisenesid pühakotta ja istusid. Sveta vaatas ringi ja ahmis õhku. Ta tundis pühakojas ära selle ruumi, mida oli unes näinud. „Nüüd,“ mõtles ta. „ootan ma, kas kõnelema hakkav mees on sama, keda ma unes nägin.“ Kui pastor hakkas rääkima, tundis Sveta ta ära. Tema rõõmuks rääkis ta samu sõnu kui unes! Ta pigistas ema kätt ja sosistas: „Tema on sama mees, keda ma unes nägin!“

Lillede töötus

Pärast jumalateenistust oli Svetal tunne, nagu oleksid tal tiivad ja ta saaks lennata! Enne ütles: „Nägid, Sveta? Ma ütlesin sulle, et me peame siia kirikusse tulema. See on koht Jumalaga kohtumiseks!“

Sveta jutustas abikaasale oma kogemusest ja innustas teda järgmisel nädalal kirkusse kaasa tulema. Mees oli nõus ja koos hakkasid nad hingamispäeviti adventkirikus käima.

Mõni nädal hiljem helistas ema Svetale, uudiseks see, et ta uurib Piiblit koos sõbra Paveliga ning on otsustanud saada ristitud. Sveta ei teadnud, mis on ristimine. Nüüd püüdis enne seda talle seletada, kuid leidis, et ega ei oskagi. „Sa pead seda ise kogema,“ ütles ema Svetale. „Räägi sellest lihtsalt oma pastorile,“ julgustas enne.

Varsti pärast emade ristimist sai ka Sveta õde ristitud. Valmistudes ristimiseks palusid Sveta ja ta mees Piibli uurimist. Aasta jooksul võtsid kõik Sveta pere seitse liiget vastu Jumala armu anni ja said ristitud. Lubadus seitsme lumes õitseva lillega oli täitunud.

Kuid lugu ei ole veel lõppenud. Esimese seitsme lille kõrval puhkesid lumes õitsele veel teisedki lilled. Sveta ema innustas oma peret: „Me ei tohi Jumala armastust endale hoida.“ Ta hakkas külastama naabreid, jagades nendega rõõmu, mida ta oli leidnud Jeesuses. Ta organiseeris

oma kodus väikese grupi. Pavel aitab teda grupi juhtimisel. Praegu on väiksest grupist saanud 11 liikmega koguduse osa ning kohal käivad veel ka paljud uued inimesed.

Ema ei tea, kui palju lilli puhkes õide lumes. Aga tema ja Sveta otsivad veel inimesi, keda Jumala juurde tuua, lisades veel ja veel õisi esimestele lumes õide puhkenud lillede kimbule.

Sveta Timofejeva elab St. Peterburis.

9. oktoober

Venemaa

Kuidas saab adventkogudus järgida nii täpselt Püblit ja mitte uskuda Püha Vaimu? Ludmilla oli otustanud selle teada saada.

Hoia end nende adventistide eest!

Ludmila Boškova

[Paluge see mina-vormis lugu ühel naisterahval ette kanda.]

„Hoia end nende adventistide eest,“ ütles mulle sõber, vibutades sõrme edasi-tagasi. „Nad ei usu Püha Vaimu. Sa ei tohi nendega tegemist teha.“

„Hästi,“ kehtisin ma õlgu. Ma hakkasin Gruusia vabariigist Peterburgi kolima. Leidsin korteri oma täiskasvanud laste lähedal, kuid ei leidnud sama kirikut, milles ma käisin Gruusias.

Tahtsin hingamispäeva pidavat kirikut. Käisin siis karismaatilises kirikus, kus peeti hingamispäeva. Ma olin õppinud ka tervislikku toitu sööma. Me ei söönud sealha ega joonud alkoholi. Tahtsin Peterburis leida kiriku, mis järgib samasuguseid põhimõtteid, kus palvetatakse siiralt, mis tooks mind lähemale Jumalale.

Elu mõtte otsimine

Ma ei ole alati olnud kristlane. Kasvasin üles ateistina, kommunistliku suuna järgijana. Mõte Jumalast ei tulnud mulle pähegi. Aga kui mu kaks last said suureks ning abikaasa hakkas käima pikkadel ärireisidel, muutusin ma üksikuks. Tundus, et miski ei läinud mu elus õigesti. Ma mõtlesin, mille nimel ma elan? Nii hakkasin otsima midagi, mis annaks mu elule mõtte. Ma uurisin idamaade religioone ja eriti tõmbas mind budism. Mõne aja pärast andis üks mu naabritest mulle raamatu, kus oli neli evangeeliumi. Lapsena mind ristiti, kuid kristlusest ei teadnud ma peaaegu midagi. Lugesin evangeeliume ja peagi hakkasin käima jumalateenistustel suures kirikus. Mind ajasid segadusse pühapäevased teenistused ning ma ei teadnud, mis toimus. Koor laulis ilusti ja preester laulis oma liturgiat. Inimesed seisis kenasti kaunistatud pühakute piltide ees ja palvetasid oma valitud pühaku poole. Aga kas me nii teenime Jeesust? Kuidas sobib Jumal selle pildiga, mida ma nägin?

Käisin ka teistes kirikutes ja proovisin, kas nende teenistus tõmbab mind Jumalale lähemale. Siis leidsin karismaatilise hingamispäeva pidava kiriku. Nende jumalateenistus oli selline nagu ma evangeeliumidest lugesin. Tundsin, et olen leidnud tee, kuidas teenida Jumalat vaimus ja tões. Sel kogudusel olid mõned raamatud, kirjutatud kellegi Ellen White'i poolt, ning paljud inimesed järgisid raamatutes õpetatud üksikasjalikult. Tundsin end selles lihtsas, alandlikus, siiras koguduses üsna koduselt.

Kirikut otsides

Aga kui ma kolisin suurde Peterburi linna, olin häiritud, et ei suutnud leida oma uskumustele vastavat kirikut. Ma ei teadnud, kuhu pöörduda.

Siis tõi mu tütar mulle ühe brošüüri läheduses peetavate evangeelsete koosolekute kohta. Ma ei teadnud, milline kirik neid korraldab, kuid need tundusid olevat huvitavad. Otsustasin minna.

Juba esimese koosoleku ajal tundsin, et olin leidnud õige kiriku. Kõik, mida räägiti, oli otse Piiblist. Pastor õpetas seda, mida ma uskusin. Kui ma koosoleku lõppedes ukse poole kõndisin, surusid mõned kenad inimesed mul kätt ja küsisid mu nime. Nad ütlesid, et kui ma käin kõigil koosolekutel, saan ma endale Piibli.

Tulin tagasi õhtu õhtu järel. Pastor rääkis maailma loomisest ja liikus läbi Piibli Jeesuse teise tulemiseni, lugedes ja selgitades tekste. Mulle avaldas muljet, kui hästi oli kõik esitatu läbi uuritud. Hakkasin mõistma, et mõned asjad selles kirikus, kus ma Gruusias käisin, olid juhuslikud ja korratud. Aga sel kirikul siin tundus olevat vastus kõigele. Nad pidasid hingamispäeva ja kuulutasid tervislikust toidust. Kui me palvetasime, tundsin ma Jumala ligiolekut. Mõtlesin, mis kirik see on, mis on nii sõbralik ja hästi organiseeritud ning õpetab siiski kõiki Piibli tõdesid.

Üheteistkümnendal õhtul ukse poole minnes, leidsin ma ühe tervitusmeeskonna liikme seal seismas. Et oma uudishimu rahuldada, ma küsisin: „Mis kirik neid koosolekuid korraldab?“

Vihatud adventistid

„Need on adventistide koosolekud,“ ütles naine.

Mu süda võpatas. Niisiis, need oli need vihatud adventistid. Olin heidutatud. Istusin. Mu peas keerlesid mõtted. Ma ei tahtnud olla osaks kogudusest, mis tõukas ära Püha Vaimu. Nende koosolekute käigus ei olnud ma kuulnud midagi, mis oleks mind pannud uskuma, et adventistid Pühast Vaimust ei hooli. See oli ainuke kirik, kus järgiti Piiblit täielikult. Kas see oli minu eelarvamus, mis hoidis mind tagasi nendega ühinemast?

Otsustasin, et pean pastoriga kohtuma ja küsima tõde temalt.

Püha Vaim töös

Pärast koosolekut seisin ma järjekorda, et pastoriga rääkida. Järjekord oli pikk, kuid ma olin otsustanud oodata nii kaua kui vaja. Ma *pidin* saama vastuse. Peaaegu tund möödus, enne kui jõudis minu kord pastoriga vestelda. Ta naeratas, kui ma teda tervitasin ja kuulas kannatlikult mu küsimust.

„Miks adventistid ei räägi keeltega?“ pahvatasin ma. „Kas on tõsi, et adventistid tõukavad ära Püha Vaimu? Kuidas te saate Püha Vaimu vastu võtta, kui te ei räägi keeltega?“

Pastor naeratas mulle. „Me usume kindlasti Püha Vaimu,“ ütles ta mulle. „Kuigi me ei usu, et Jumala päästmise anni saamiseks oleks vaja keeltega rääkida.“ Kannatlikult vastas ta mu küsimustele ja püüdis selgitada, mida ütleb Piibel keeltega rääkimise kohta. Jätkasin küsimuste esitamist, kuni ta pani käe mu õlale ja ütles: „Õde, Püha Vaim tõi sind täna õhtul siia. Kuidas me ei saaks Temasse uskuda?“ Ta küsis, kas võiks koos minuga palvetada. Siis tema ja veel üks pastor esitasid sellised palved, et ma tundsin taevast väga lähedal olevat.

Hakkasin koos pastoriga sügavuti Piiblit uurima. Kuulasin igal õhtul koosolekute jutlusi hoolikalt, kuid mul oli ikkagi palju küsimusi ja veel palju õppida. Hakkasin hingamispäeviti kirikus käima ning ei läinud kaua, kui ma otsustasin kogudusega liituda. Minu noorim tütar, kes oli minuga koos evangeelsetel koosolekutel käinud, sai ka adventistiks. Ma ei suuda ära oodata, kuni saan rääkida oma sõpradele Gruusias „nendest adventistidest“. Ma tahan neile rääkida, et Püha Vaim töötab minu elus ja et adventkogudus ei ole midagi sellist, mida peaks kartma.

Ludmilla Botškova elab Venemaal St. Peterburis.

16. oktoober

Venemaa

*Ta kasvas üles uskudes, et
Jeesus on prohvet. Siis
soovitas islami õpetaja
poeg tal lugeda Piiblit
ja tõde välja uurida.*

Kas Ta on prohvet või Jumal?

Madina Burzejeva

[Paluge see mina-vormis lugu ühel naisterahval ette kanda.]

Ma kasvasin üles ustavas moslemiperekonnas. Kandsin korraliku muhameedlase kombel pearätti ja palvetasin viis korda päevas. Lugesin Koraani - muhameedlaste püha raamatut - ja järgisin kuupikkust Ramadani paastu. Ma kuulasin, mida *mulla* - moslemiõpetaja - meile õpetas. Rohkem kui midagi muud soovisin olla meelepärane Allahile ja kuulata tema sõna.

Pärast keskkooli lõpetamist läksin ma St.Peterburgi - kaugele Venemaa põhjaossa. Ma leidsin töö ja elukoha. Aja jooksul ühines õde minuga ning koos me avasime linna ärikeskuses väikse kohviku.

Põhja-Venemaal ei olnud nii palju moslemeid kui lõunaosas, kuid ma leidsin linnas mošee, kus palvetada. Jõudnud mošee juurde, tundsin, et miski hoiab mind tagasi sinna sisse astumast. Ma ei saanud aru, mis toimus. Otsustasin palvetada kodus ning jätkata koraani lugemist ja Ramadani ajal paastumist.

Uued sõbrad

Kohviku kaudu kohtusime mitmete Araabia meestega, kes läheduses töötasid. Üks neist pakkus, et õpetab meile araabia keelt. Me olime nõus, sest tahtsime lugeda koraani araabia keeles. Mees, kes meid vabatahtlikult õpetama hakkas, rääkis, et tema isa oli *mulla* - islami õpetaja. Seepärast olime väga üllatunud, kui ta soovitas meil lugeda Piiblit – esimest viit seaduseraamatut ja nelja evangeeliumi. Meid oli õpetatud, et Piibel on ebapuhast raamat, nüüd julgustas *mulla poeg* seda lugema. Tema sõber ütles meile, et tublid moslemid peaksid teadma Jeesusest, ühest Koraanis mainitud prohvetist. „Jeesus rääkis suurepäraseid asju,“ ütles sõber meile. Olin Jeesuse suhtes uudishimulik, kuid ei teadnud, kas ma tõesti peaksin lugema Piiblit - seda „ebapuhast“ raamatut.

Vastuseid otsides

Mul ei olnud Piiblit ning ma ei teadnud, kust seda saada. Olles teadlik probleemidest, mis tekivad siis, kui vale inimene saab teada, et Piiblit otsin, küsisin ma ettevaatlikult sõbralt, kust leida Piiblit. Peagi sain teada, et kohvikuga samas majas asuvas hoones töötas mees, kellelt saaks Piibli osta. Rääkisin mehega, kel oli Piibel ja ma üllatusin, sest tema oli teistsugune kui enamused kristlasi, keda olin kohanud. Ta oli meie restoranis söönud ja ma teadsin, et ta ei söö ebapuhtaid

toite. Ta rääkis veel mõningatest Jumala kummardamise põhimõtetest, millega mina, moslem, sain nõustuda.

Samal õhtul alustasin ma Piibli lugemist. „Imelik,“ mõtlesin ma, „mulle on alati räägitud, et kristlased on moslemitest väga erinevad, kuid tegelikult usume samu asju.“ Ma sain aru, et me teenime sama Jumalat, ainult me nimetame Teda erinevalt. Olin üllatunud, mõistes, et Piibli lugemine tõmbab mind Jumalale lähemale.

Kuid mõned Piiblist loetud asjad ajasid mind segadusse. Samas hoones töötasid mõned kristlastest naised ning ma otsustasin küsida neilt asjade kohta, mis mind vaevasid. Naised vastasid kannatlikult mu küsimustele. Nad ei sundinud mind midagi uskuma; nad lihtsalt selgitasid jutustuste põhimõtteid, mida ma ei olnud varem märganud. Nad soovitasid mul paluda, et Püha Vaim avaks mu mõistuse, kui loen Piiblit - siis ma mõistan palju rohkem.

Ühel päeval tõi üks naistest mulle raamatu „Patriarhid ja prohvetid“. Ta ütles, et see aitab mul mõista Piibli ja Koraani esimesi raamtuid. Võtsin selle vastu ja hakkasin lugema. Tundsin ära paljud nimed ja lood, mida olin Piiblist ja Koraanist lugenud. Ma hakkasin seda raamatut Piibli- ja Koraaniga võrdlema. Raamat aitas mul lugusid paremini mõista. Eelkõige tundisin ma Jumala armastust oma elus tegutsevat. Kõik muutus.

Uus elu

Umbes aasta uurisin ma Piiblit ja Koraani korraka. Palvetasin ikka veel araabiakeelseid palveid viis korda päevas, aga nüüd palusin ma ka Jumalat oma sõnadega ja oma keeles – vene keeles. Mõistsin, et mu palved muutuvad üha enam ja enam vestlusteks Jumalaga ning vähem on meeles need päheõpitud palved, millest ma hästi aru ei saanud. Aja jooksul jätsin ma arabia keeles palvetamise ja palusin ainult südamest. Nüüd palvetasin Jumala, mitte Jeesuse poole, sest ma ei teadnud ikka veel, kas Ta on tõesti Jumal või ainult prohvet.

Lõpetanud „Patriarhide ja prohvetite“ lugemise, andis mu kristlasest sõber mulle teise raamatu. Ta kutsus mind oma kirikusse ja ma läksin. Inimesed olid seal lahked ja sõbralikud ning ma sain palju teada Jeesusest. Sain teada ka seda, et need kristlased ei söö sealiha, mida ka moslemid väldivad. Ometi oli mul raske uskuda, et Jeesus on Jumal, et Ta armastab mind ja tahab, et ma Teda järgiksin. „Kas ta on tõesti Jumala Poeg?“ küsisin ma endalt.

Teadsin, et mu muhameedlik perekond ja sõbrad ütleksid, et ma olen usu maha jätnud ning mind hüljatakse igaveseks, kui ma Jeesuse oma Issandaks võtaksin, ja ka seda, et mõnikord, kui inimesed islamist kristlusele pöörduvad, siis neid ei võeta enam omaks või isegi tapetakse. Kas ma olen valmis jätma kõik, mida mu senises elus mulle oli õpetatud ja võtma vastu selle uue usu? See ei olnud kerge otsus.

Mida rohkem ma Jeesust tundma õppisin, seda rohkem tahtsin ma Teda uskuda. Minu adventistidest sõbrad kinnitasid mulle, et Jeesus kuuleb, kui ma palvetan ning Tema hoolitseb minu eest, ükskõik, mis ka ei juhtuks.

Rahu leidmine

Tundsin oma elus Jumala ligiolu nii tugevalt, et ma ei suutnud enam vastu panna. Teadsin, et Tema räägib minuga. Nii panin ma Koraani kõrvale ja palvetasin esimest korda Jeesuse nimel. Minu sõbrad kirikust julgustasid mind tegema üht tähtsat ususammu ja võtma vastu Jeesuse on Issandaks ja Päästjaks. Ma ei teadnud ikka veel, kas ma teen õigesti. Kas see on tõesti see, mida Jumal tahab, et ma teeksin? Ma paastusin ja palvetasin, et Jumal näitaks mulle oma plaani.

Kui ma läksin vee poole, et saada ristitud, tuli Püha Vaim minu meeltesse ja kinnitas mulle, et Jeesus on Jumala Poeg ja ainus Pääsetee. Seejärel tundsin rahu endasse tulvavat ning nüüd olin kindel, et leidsin tõe.

Pärast kristlaseks saamist pole elu alati kerge olnud. Kui levis kuuldus, et ma olen kirstlaseks saanud, lõpetasid mõned sõbrad minuga rääkimise. Mu õde karjus mu peale ja perekond ei tahtnud mind näha. Aga pärast palveid ja pisaraid pika aja jooksul saan ma jälle oma perega rääkida - see on raske, ent ma tahan neile näidata, et kristlased soovivad nagu moslemidki teada igavese elu teed koos Jumalaga. Veel tahan neile näidata, et igaviku tee on Jeesuses Kristuses, minu Issanda Ohvris.

Madina Burzejeva on kinnisvara agent St. Peterburis Venemaal.

Ukraina

23. oktoober

*Unistusest dünaamilise,
ülikoolitasemel koolini
kaheksa aastaga?
Võimatu, ütlevad nad.*

Mitte vähem kui ime

Anatoli Zhalovaga

Viimase aasta 47 lõpetajat Ukraina Adventistide Kunistide ja Teaduste Instituudis saavutasid suure võidu. 2003. aasta lõpetamine oli Ukrainas Kiievi läheduses asuva adventinstituudi jaoks esimene. Instituudi rajaja ja presidendi Anatoli Zhalovaga jaoks on see unistuse täitumine. Tema, haridusametnik, teab mida tähendab seista oma usu eest jumalatus ühiskonnas. Kaks korda on teda usu pärast keskkoolist ja üks kord kolledžist välja visatud. Ta tahtis teha omal maal võimalikuks adventhariduse ja kindlustada kõigi uskkondade kristlastele Kristusega täidetud hariduse. Kui tema unistus tähendanuks ülikooli loomist mitte millestki, siis ta teeb seda.

Suur unistus

Algusest peale öeldi Anatolile, et selline kool pole võimalik, kuna sellele ei antaks kunagi riiklikku akreditsiooni. Kuigi koguduse juhtidele meeldis Anatoli unistus, polnud kooli jaoks raha.

Kuid Anatoli keeldus alla andmast. Ta palvetas juhtimise pärast ning leidis Ukraina pealinna Kiievi lähedal hea maatüki. Sellel maal oli olnud kommunistlike noorte suvelaager ja hiljem sanatoorium. Seda oli vaja renoveerida. Asukoht oli ideaalne - rahulikus metsalaadses piirkonnas pealinna lähedal.

Anatoli kirjutas alla paberitele, mille alusel hoiti seda omandit niikaua, kuni ta raha kogub. Tal oli maaomandi ostmiseks vaja pool miljonit dollarit ja veel rohkem hoonete ümberehitamiseks.

Hämmastavalt lühikese ajaga tuli kokku raha maa ostmiseks ja hoonete taastamiseks. Kui koguduseliikmed võimalustest teada said, andsid nad vabatahtlikult oma aega. Ühel pühapäeval olid 800 Kiievi koguduse liiget puhastamas metsaalust ja korjamas prügi, mis oli sinna aastatega kuhjunud. Hooned koristati ja valmistati ette ümberehituseks. Peaaegu kõike oli vaja uuendada või asendada.

Komistuskivi?

Plaanid olid, et esimene kursus alustab 1998. aastal. Õpilased hakkasid sisseastumisavaldusi esitama. Renoveeritud oli piisavalt palju, et tudengid saaksid ülikoolilinnakus elada, kuigi tingimused olid primitiivsed. Kõik tundus olevat valmis avamiseks, välja arvatud üks asi – haridusminister keeldus kristlikku kooli akrediteerimast. Anatoli ei andnud alla. Ta palvetas ja kutsus teisi üles palvetama.

Mõni kuu hiljem kaotas haridusminister oma koha ja tööle määrati uus minister, kes oli kirikute palvetele vastutulelikum. Kirjutati alla ajutise akrediteerimise paberitele. Kool alustas 100 üliõpilasega. Alguses ei olnud kerge, kuid tudengid töötasid üksmeelselt, et ümber ehitada, taastada ja uuendada hooneid ja õppekava.

2003. aastal sai kool täieliku ametliku akreditsiooni Ukraina Adventistide Kunstide ja Teaduste Instituudi nime all. See oli riigi esimene kristlik kõrgkool. Samal aastal esimeste lõpetajatega sai kool valitsuse auhinna kõrge kvaliteedi eest. Riigiametnikele avaldas kool nii sügavat muljet, et nad toovad seda teistele institutsioonidele eeskujuks, näitamaks, mida võib saavutada.

„Iga sammu meie teel,“ ütleb Anatoli, „just siis, kui meil midagi vaja oli – ühiselamu linadest uue hooneni, on Jumal kindlustanud. Kuid suurim ime on õppejõud ja üliõpilased, kes usuvad sellesse, mida nad teevad.“

Praegu õpivad selles koolis, mis on tihedalt seotud ülikoolidega Põhja-Ameerikas ja Venemaal, 445 üliõpilast viiest riigist ja mitmetest erinevatest religioossetest rühmitustest. 30 % tudengitest on mitteadventistid.

Sergei

Sergei lõpetas keskkooli ja otsis kõrgkooli, kus õppida. Talle avaldas instituudist kuuldu sügavat muljet. „Riiklikes koolides on tihti probleeme altkäemaksuga. Kui ei anna õppejõule altkäemaksu, ei saa head hinnet,“ ütles Sergei. „Nii valisin ma adventkooli. Ma teadsin, et hinded on ausalt välja teenitud ning ei sallita jõhkrust kehvemate hinnetega üliõpilaste suhtes.“ Sergei valis majandusjuhtimise ja väliskaubanduse eriala.

Sergei oli pärit kristlikust kodust. Ta käis ülikoolilinnaku kohustuslikus kirikus ning talle meeldisid väikese grupi kokkusaamised ühiselamus, kus tudengid said rääkida oma probleemidest ja usust. Aasta pärast instituuti astumist ristiti ta adventkogudusse.

Kristiina

Kristiina sattus instituuti peaaegu juhuslikult. Tal ei olnud kolledžisse minekuks raha ning ta kavatses selle jaoks välismaal töötades raha teenida. Aga kui ta Kiievisse viisa järele tuli, öeldi talle, et ta ei ole välismaal töötamiseks piisavalt vana. Ta arvas, et Kiievisse sõit oli aja raiskamine.

Siis soovitas üks sõber uurida Ukraina Instituuti. Kristiina oli sellest kuulnud, kuid arvas, et see on kallid. Tema isa nõudis, et mingi nad ja vähemalt vaadakugi seda kooli. „Kui me koolilinnakusse jõudsime, ma peaaegu kuulsin, kuidas männipuud mu nime sosistasid,“ ütles Kristiina. „Seal oli nii ilus ja rahulik. See pani mind mõtlema selle üle, mis on elus tegelikult oluline.“

Kristiina esitas avalduse ning ta võeti vastu rahanduse erialale. Alguses oli ta mures, kuidas ta instituudis õppida saab, kuid ema leidis sellise töö, et saab maksa tema hariduse eest. Kristiinale meeldib elada ühiselamus, kus ta on leidnud sõpru, keda kogu elu kalliks pidada. Ta ootab juba lõpetamist, et leida tööd, abistamiseks maksta oma nelja noorema õe-venna hariduse eest. Ta juba soovibast neil astuda Ukraina Instituuti.

Šaša ja Nataša

Üliõpilased, õpetajad ja juhtkonna liikmed on pärit erinevatelt aladelt ja on erinevate tagapõhjadega. Šaša ja Nataša on kehalise kasvatuse õpetajad ja dekaanid. Nad tulid instituuti avamiseaastal ja on siiani seal töötanud. Ei Šaša ega Nataša polnud sel ajal adventistid, kuid nad

tulid sõbra soovitusel. „Selles koolis oli palju parem atmosfäär kui spordikoolis, kus ma varem õpetasin,“ ütles Ššaša.

Ššaša ja Nataša ei teadnud, mida adventistid õpetavad, kuid nad olid nõus kooli kasvatuspõhimõtetega. „Personal ja üliõpilased võtsid meid omaks ja armastasid meid,“ ütles Nataša. „Kuigi me ei pidanud kirikus käima, läksime me sinna uudishimust. Me tahtsime teada, kes on adventistid ja kuidas nad suhtuvad kehalisse haridusse. Me olime rõõmsad saades teada, et adventistid propageerivad tervislikku eluviisi,“ lisas ta.

Kui Ššaša ja Nataša edendasid tervislikku eluviisi koolis ja ühiskonnas, tugevnes ka nende vaimne tervis. Nad kuulasid pastori loenguid adventpõhimõtetest ja otsustasid kogudusega ühineda. „Praegu ei kujuta me end üheski teises usus ette,“ ütles Ššaša.

Üleskutse

Ukraina Kunstide ja Teaduste Instituut kasvab jätkuvalt, pakkudes kvaliteetset haridust kristliku perspektiiviga. „See pole midagi vähem kui ime,“ ütleb Anatoli.

Ka meie võime olla osaks sellest imest. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab ehitada tüdrukute ühiselamu, et majutada kasvavat üliõpilaskonda. Palu Jumalalt, kuidas saaksid sina olla osa sellest imest.

*Anatoli Zhalovaga on Ukraina Adventistide Kunstide
ja Teaduste Instituudi president.*

30. oktoober
Ukraina

*Abielupaar
Ukrainas
räägib Jumala
armastusest
ühel uktsel
korraga.*

Uute uste avanemine

Vladimir Komissarov ja Niina Komissarova

Vladimir ja Niina ütlesid kiire vaikse palve ja koputasid uksele. Uks avanes justkui iseenesest. Kui nad pimedusse piilusid, ei näinud nad sees kedagi. Nad hõikasid tervituseks.

Valdimir ja Niina olid sel hommikul külas juba paljudele ustele koputanud. Nad olid rääkinud inimestega sellest, mis neid huvitas – nende tervisest, nende vajadustest, nende usust. Siis andsid nad neile kirjandust Jumala kohta ning näitasid neile teisi raamatuid, mis neil müümiseks kaasas olid. Raamatute müümine ei olnud nende töö; raha oli vaevalt nii palju, et kulud said makstud. Nad tulid Kristusest rääkima.

Nüüd astusid nad avatud uksest pimedasse ruumi. „Kas keegi on kodus?“ küsis Niina. Kui nende silmad ähmase valgusega kohanesid, nägid nad vana meest täiesti liikumatult toa keskel toolil istumas. Niina astus lähemale. Mees ei liigutanud. Tema huuled olid valged ja nahk kahvatu. Niina ja Vladimir vaatasid üksteisele otsa. Kas ta oli elus? Mehe silmad olid lahti, kuid klaasistunud ja vaatasid kaugusse.

„Ma olen suremas“

„Halloo?“ ütles Nina vaikselt. „Kas sa kuuled mind? Kas kõik on korras?“

Nad vaikisid vastust oodates. Siis mees rögises: „Ma olen suremas.“

Vladimir kummardus ja vaatas mehele otsa.

„Jeesus armastab sind,“ ütles Vladimir. „Palume kohe Teda sind aidata.“ Niina ja Vladimir kummardasid pead ja Vladimir palvetas, et Jumal oleks selle väga haige mehe ligidal.

Pärast palvet küsis Niina: „Mida sa täna süüa söönud oled? Kust sul valutab?“

„Ava külmik,“ ütles mees nõrgalt. Niina leidis mõne muna, viilu sealiha ja purgi mett. „Minu sõber ostab mulle toitu, millest peab jaguma järgmise pensionini,“ ütles mees. „Kuid mul pole kedagi, kes süüa valmistaks. Ma muutun iga päevaga nõrgemaks. Varsti ma suren.“

„Miks sa haige oled?“ küsis Niina.

„Minu kopsud on söetolmust kahjustatud ning mul on suhkruhaigus,“ vastas mees. Vladimir julgustas meest rääkima, sellal kui Niina süüa valmistas. „Mina olen Nikolai. Ma olin Teise maailmasõja ajal vangis ja pärast sõda töötasin ma palju aastaid kaevanduses. Nüüd olen ma vana ja suren varsti.“

„Jah, sa oled vana,“ ütles Niina. „Aga kui sa sööd korralikku toitu, hakkab sul parem. Sul on vaja puuvilju ja köögivilju ning taimeteed.“

„Kuid mida ma saan teha?“ ütles Nikolai lootusetult. „Ma elan üksi. Ma ei ole söögi tegemiseks piisavalt tugev.“

„Me tahame sind aidata,“ ütles Vladimir. „Kuid me ei ela selles külas.“

„Mul on raha,“ ütles Nikolai kiiresti. „Kui te tulete, annan ma teile raha toidu jaoks.“

Uus elu

Vladimir ja Niina töid korvitiäie värsked puu- ja köögivilju. Niina valmistas tubli söögi ja tegi talle joomiseks taimeteed. Järgmiste nädalate jooksul töid nemad või teised koguduseliikmed Nikolaile värskelt valmistatud süüa iga kahe päeva tagant. Nikolai reageeris toidule ja sõprusele. Peagi oli ta piisavalt tugev, et teha külas iga päev lühike jalutuskäik. Ta nägi ka parem välja.

Septembris ütles Nikolai Vladimirile: „Mul on vana söeahi. Ma ei suuda söeämbrit tõsta, et ahju täita ja maja kütta. Mul oleks vaja gaasiahju, et võiksin sel talvel soojas olla.“

Vladimir ja Niina leidsid sõpru, kes oskasid vee- ja gaasisüsteemi Nikolai majja üles panna. Nad ehitasid tema majja ka WC, et ta ei tarvitseks külma ilmaga välja minna. Ning nad tegid talle jätkuvalt süüa.

„Kas sina oled Nikolai?“ küsisid üllatunud külaelanikud. „Sa näed teistmoodi välja. Vana Nikolai peaks praeguseks juba surnud olema.“

„Jumal päästis mind,“ ütles Nikolai neile, „Ta saatis need head inimesed mind aitama.“ Nikolai rääkis külaelanikele, et ta oli Vladimirilt ja Niinalt õppinud tervislikku eluviisi.

Nikolai hakkas kirikus käima ning võttis Jeesuse vastu oma Issandaks. Ta andis oma väiksest pensionist kümnist ning palus ristimist, et tähistada oma uut elu. Kahjuks ei elanud Nikolai ristimiseni. Tema süda ütles üles, kuid ta suri uue - Kristuse lapsena. Vladimir ja Niina on kindlad, et näevad teda taevas.

Nikolai juhtum äratas külaelanikes suurt huvi. Nad küsisid Vladimirilt ja Niinalt raamatuid tervise kohta. Mõned ostsis ka raamatuid Kristusest ning hakkasid ka kirikus käima. Nikolai mõju elab tema külas.

Näljas Jumala tõe järele

Vladimir ja Niina ning mitmed teised nende koguduse liikmed jätkavad piirkonna külades käimist, rääkides Jumala armastusest inimestele, kellega nad kohtuvad.

Ühel nädalal läks palju koguduseliikmeid külla, kus nad polnud varem käinud. Nad jagunesid paaridesse ja hakkasid ustele koputama. Nad rääkisid inimestele Jumala armastusest ja kuulasid, mida inimestel öelda oli. Nad jätsid igasse peresse bošüüri, mis selgitas kümmet käsku. Kui perel oli Piibel, jätsid evangelistid brošüüri, mis keskendus Taanieli ja Ilmutusraamatule.

Vladimir ja Niina peatusid maja juures, mille väraval seisis naine.

„Ma olen teid oodanud,“ ütles naine. „Ma kuulsid, et te tulete ning ootasin juba varahommikust peale.“ Ta kutsus nad sisse ja pakkus istet. Nad hakkasid rääkima Jumalast.

„Ma olen oma Piibli mitu korda läbi lugenud,“ ütles naine. Vladimir ja Niina esitasid küsimusi, et teada saada, kui palju ta aru sai. Kui Vladimir küsis kümne käsu kohta, ütles naine end neid pidanud olevat, välja arvatud neljandat.

„Millist päeva sa pead?“ küsis Vladimir.

„Pühapäeva,“ vastas naine.

Vladimir avas Piibli ja näitas talle salme, mis selgitasid hingamispäeva. Kui nad selgitasid hingamispäeva pidamise ajalugu, hakkas naine nutma.

„Ma teadsin, et teil on midagi tähtsat mulle öelda,“ ütles naine. „Ma ei saa aru, kuidas ma seda varem ei mõistnud. Jumal tahab, et ma Tema hingamispäeva peaksin.“

Naine hakkas hingamispäeva pidama ja jagas uudiseid oma naabritele. Peagi hakkasid ka teised inimesed selles külas hingamispäeva pidama ning praegu käib seal koos grupp kuue hingamispäeva pidava inimesega.

Levides ja kasvades

Vladimir ja Niina külastavad jätkuvalt oma piirkonna külasid. Nad on käinud kodudes 84 külas, jagades oma teadmisi ning isegi oma raamatuid tervisest, usust ja Jeesusest. Kuulutus levib ja Ukraina kogudus kasvab.

Ida-Ukraina linnas Lukanskis käib koos viis adventusklike kogudust kodukirikutes ja üürisaalides. Üks peab koosolekuid teatris, teine kultuurikeskuses. Osa selle kvartali kolmeteistkümne hingamispäeva annetustest aitab muretseda neile kogudustele oma kiriku. Aita inimestel nagu Vladimir ja Niina jagada Jumala armastust oma igapäevaste misjoniannetuste kaudu. Ning kolmeteistkümneks hingamispäevaks planeeri heldet annetust, et aidata neil kirikut ehitada.

Vladimir Komissarov ja Nina Komissarova on lihtliikmetest töölised Ukrainas Lukanskis. Vladimir on oma kodulähedase piirkonna kirjandusevangelistide juht.

6. november

Ukraina

*Üksiku ja õnnetuna
otsis ta elu mõtet
kõigist valedest kohtadest.
Siis proovis ta õnne
Jumalaga.*

Ohtlik elu mõtte otsimine

Ira Krivošei

[Paluge see mina-vormis lugu ühel naisterahval ette kanda.]

Ma olin õnnetu: armastasin oma poissi, kuid me tülitseme kogu aeg tema joomise pärast. Iga kord, kui püüdsin teda veenda joomist lõpetama, me tülitseme. Ühel päeval kui koju tulin, leidsin, et ta oli sooritanud enesetapu.

Olin meeleheitel. Minu vanemad püüdsid minuga rääkida, mind lohutada, kuid ma ei võtnud nende kaastunnet vastu. Mind kasvatas vanaema ning mul ei olnud vanematega palju ühist. Mulle ei meeldinud see, kui nad püüdsid mulle öelda, mida ma peaksin tegema.

Ühel päeval nägin ma üht sõbratari. „Ira,“ ütles ta, „ma tean, et sul on viimasel ajal raske olnud. Aga mul on suurepärane idee. Ma lähen mõneks ajaks Ungarisse tööle. Nad ütlevad, et seal saab head raha teenida. Kas sina ei tahaks ka tulla?“

Ma mõtlesin tema pakkumise üle. Tundus olevat hea mõte jätta kõik oma piinarikas elu maha. Olin nõus minema.

Reis välismaale

Mingid mehed korraldasid reisi Ungarisse. Nad leidsid meile töö ja me hakkasime tööle. Kuid pärast mitmekuist töötamist tuli mu sõbratarile koduigatsus. Me otsustasime koju minna.

Mehed, kes olid meid Ungarisse toonud, kutsusid meid enne kojuminekut lühikesele puhkusele mere äärde. See tundus olevat vahva ja nii läksime nendega randa. Aga kui me kohale jõudsime, varastasid mehed meie raha, passid ja kõik muu väärtusliku. Siis andsid nad meid üle mehele, kes tahtsis, et me töötaksime tema seksiorjadena!

Hirmunult õnnestus meil põgeneda Ukraina saatkonda. Me rääkisime, mis meiega oli juhtunud ning palusime saadikul meid aidata. Ta andis meile ajutised dokumendid ja kojusõiduks piisavalt raha. Me küsisime, mida ta kavatseb ette võtta meeste suhtes, kes meid olid röövunud.

„Mul on kahju,“ ütles suursaadik, „kuid teil pole tõendeid, et öeldu teiega tõesti juhtus. Teie sõna nende sõna vastu. Isegi kui politsei mehed vahistaks, võib neid kinni hoida ainult 24 tundi. Pealegi pole mul hea end selliste asjadega siduda.“

Pettunult tänasime teda, võtsime raha ja dokumendid ning läksime raudteejaama. Kuid enne, kui jõudsime rongile, leidis meid mees, kes tahtis meid seksiorjadeks teha. Minu sõbratar pääses minema, aga minu sai mees kätte ja peksis mind. Sain aru, et ta on narkojoobes. Ootas, kuni ta magama jääb ja põgenesin jälle saatkonda. Ma leidsin sõbratari mind ootamas. Seekord nägi saadik minu verevalumeid ja paistes nägu. Ta käskis saatkonna turvameestel meid kohe piiri äärde saata.

Pärast mitmeid hirmupäevi jõudsi lõpuks koju. Minu ema olin mind nähes nii õnnelik, et nuttis.

Me rääkisime politseile, mis juhtus Ungaris. Me nägime seal ka teisi Ukraina tüdrukuid, keda oli sunnitud prostituutideks. Ent politsei ütles, et nemad ei saa teha midagi, kuni tüdrukud pole Ukrainas.

Mida rohkem ma mõtlesin sellele, mis meiega juhtus, seda enam muutusin ma hirmunuks ja masendunuks. Kartsin üksi olla. Mul oli närvivapustus ning ma hakkasin kõvasti jooma. Ma otsustasin, et ei taha enam elada, kui elu selline on. Kuid ma kartsin ka surra ja nii jõin ma veel rohkem. Ma arvasin, et kui piisavalt joon, tapab mind alkohol ning ma ei pea ennast tapma nagu tegi mu poiss.

Kui ma ühel päeval emaga jalutasin, vilksas kogu elu mu silme eest läbi ning ma mõtlesin Jumalale. Minu vanaema oli rääkinud mulle lapsepõlves Jumalast. Kas Tema suudaks mind aidata? Ma palvetasin vaikselt: „Jumal, kui Sul on vaja mind ja minu elu, andesta mulle ja aita mind. Ma ei taha surra.“

Kui me koju jõudsi, ütlesin ma emale, et jätan joomise maha. Ta teadis, kui palju ma joon ega uskunud, et suudan lõpetada. Ent sellest päevast alates ei võtnud ma tilkagi.

Viimaks rahu

Läksin voodisse ja esimest korda kuude jooksul magasin ma korralikult ja ärkasin värskena. Mõtlesin ajale, kui ma polnud hea inimene. Ma palusin emal andestada mulle kõik, mida olin teinud tema elu raskendamiseks.

Ta oli hämmastunud. „Mis sinuga on juhtunud?“ küsis ta. „Sa näed välja peaaegu õnnelik!“

Lõpuks ometi tundus elu olevat elamist väärt. Ma tundsin, et Jumal oli mulle ligi, aitamaks mul leida Teda. Ma tahtsin rohkem Jumalast teada saada ning omada tihedat suhet Temaga.

Mulle meenus, et mu protestandist onu oli rääkinud mitmetest kristlikest kirikutest. Otsustasin käia mööda linna ning külastada kõiki avatud kirikuid. Ma palusin Jumalal aidata mul leida Tema tõeline kogudus. Nägin mitmeid kirikuid, kuid nad kõik olid kinni. See üllatas mind, sest õigeusu kirik on alati avatud. Mulle tundus, et õige kirik peaks olema avatud.

Helistasin sõbrale, kes oli karismaatiline kristlane. Ta kutsus pühapäeval mind oma kirikusse. Ema tuli minuga kaasa, aga kui me kuulsime inimesi rääkimas imelikes keeltes kõik korraga, haarasin ma tema käe ja vedasin ta välja. Tundus, et see ei olnud õige kirik.

Ma käisin teisteski protestantlikes kirikutes, kuid nende vastuolulised vaated ajasid mind segadusse ja tegid mind julgusetuks. „Missugune kirik on õige?“ mõtlesin ma. „Kuidas ma selle ära tunnen, kui ma selle leian? Kus on Jumala ustavad lapsed?“ Kui ma istusin voodil, pea kätel, kuulsin ma kedagi laulmas. Meloodia oli ilmeilus, kuid ma ei suutnud eraldada sõnu. Ma küsisin emalt, kes laulab ja ta ütles, et meie naabrid on kristlased ning peavad vahel kodus koosolekuid.

Jooksin uksest välja ja koputasin naabri uksele. Tahtsin ainult laulmist kuulata, kuid nad tervitasid mind lahkelt. „Me oleme sind oodanud,“ ütles naine. Tema sõnad hämmastasid mind, kuni ma mõistsin, et ta oli varem mind ja ema kutsunud, kuid me polnud kunagi läinud.

Uus elu

Järgmisel nädalal läksin koos naabritega kirikusse. Ma arvasin, et on imelik minna kirikusse laupäeval, kuid unustasin oma mured kohe, kui kirikusse astusin. Ma võisin peaaegu näha ingliseid meie kohal lendamas. Tundsin Jumala ligiolu rohkem kui kunagi varem.

Pärast seda ei jätnud ma ühtegi hingamispäeva vahele. Sain teada tervislikust eluviisist ja õigest toitumisest. Õppisin palju Jumala armastusest minu vastu, olenemata sellest, mida ma minevikus teinud olin. Ma olin näljane, saamaks teada kõike Jumala tahte kohta minu elus.

Ühinesin kogudusega ja nüüd soovin ma aidata teistel inimestel leida samasugust õnne nagu mina leidsin. Müün kirjandust ja raamatuid koos kolme noore inimesega. Kui ema nägi muutusi minus, sai ka temast usklik. Ma tahan anda oma elu teiste heaks nagu Jeesus andis oma elu minu heaks.

*Ira Krivošei tunnistab oma usust
Ukrainas Sumõ linnas.*

13. november

Ukraina

*Kindel otsus
ja Jumala õnnistused
aitasid ühel naisel
võita lugemata arv
inimesi Kristusele.*

Meeldiv töö

Svetlana Besšotnova

Svetlana jõudis vaevu oma raskete raamatu- ja brošüürikottidega trammist välja. Jõudnud kõnniteele, pani ta raamatud maha ja puhkas väsinud käsi. Ta oli rõõmus, et sai oodata mõne minuti, enne kui peab tirima kotid üle tänava asuva rongijaamani. Ta soovis, et oleks vähem ostnud, kuid ta tuli linna ainult korra kuus ja pidi igast käigust maksimaalse võtma.

Ta vaatas oma kotte ja soovis, et võiks kasutada taksot rongijaama sõitmiseks. Nüüd pidi ta kandma need kotid teisele poole tänavat, trepist alla ja teiselt poolt jälle üles oma rongini.

Ta vinnas kotid õlgadele ja käsivartele, aga mis sinna ei mahtunud, neid kandis ta käes. Peagi jõudis ta kuidagimoodi üle tiheda liiklusega tänava. Teades, et ei suuda neid kanda kogu tee rongini ilma kellegi abita, pani ta kotid maha ja palvetas: „Palun, Jumal, saada mulle kedagi appi.“

Kindlameelne kirjandusevangelist

Svetlana on kirjandusevangelist Ida-Ukrainas. Kord kuus tuleb tal võtta ette ööpikkune rongireis Kiievisse, et osta müümiseks raamatuid ja muud kirjandust. Reis Kiievisse võtab kaua aega ning maksab nii palju, et tal tuleb osta iga kord nii palju kui võimalik.

Mees, kes talle kirjandust müüs, aitas tal pakid trammini kanda, kuid ta ei saanud saata Svetlanat rongijaamani. Svetlana kinnitas, et saab ise hakkama. Aga kui ta oma kottidega võitles, ei olnud ta enam kindel.

„Pane kotid maha ja müü veidi kirjandust,“ käskis hääl teda. Svetlana pani rõõmuga oma pakid raudteejaama lähedal maha ning avas ühe koti. Ta võttis välja mõned brošüürid ja väiksed raamatud ning hakkas neid müüma. Inimesed peatusid, et näha, mida ta pakub.

Ta oli müünud mitu raamatut ja jaganud palju brošüüre, kui üks mees peatus, et vaadata. Kui ta nägi naist religioosset materjale müümas, hakkas ta teda küsitlema. Tema küsimustest paistis, et ta oli haritud ja arvatavasti juudi päritolu. Nad rääkisid veidi aega, siis ostis mees tervisealase raamatu. Svetlana tänas teda ning pakkis asjad, et rongile jõuda. Mees pakkus end appi kandma tema pakke rongini. Kui ta kõige raskema koti üles tõstis, ütles mees: „Sa ütlesid, et Jumal armastab sind ja et Ta armastab kõiki. Kuid tundub, et Ta on jättnud sind siia oma tõeliselt raske kandamisega omapead!“ Hetk hiljem mees seisatus ja ütles: „Jah, Jumal *peab* sind tõesti armastama. Ma ei ole end veel kellegi kotte kandma pakkunud!“

Raamatuid kuivana hoides

Svetlana oli saanud kirjandusevangelistiks kohe pärast kogudusega ühinemist. Tal oli tööd vaja ja nii tema ja veel üks mees otsustasid saada kirjandusevangelistideks, müües raamatuid ja tunnistades samal ajal oma usust.

Üks kuu reisisid nad öise rongiga Kiievisse raamatuid ja muud kirjandust ostma. Kui Svetlana ja tema kolleg koguduse kontorist suure raamatukandamiga lahkusid, hakkas kõvasti sadama. Nad ei teadnud, kuidas jõuda raudteejaama, ilma, et nende väärtuslikud raamatud märjaks ei saaks. Nad palvetasid, et Jumal aitaks neil jaama jõuda.

Hetk hiljem jooksis üks mees neist mööda auto juurde. Svetlana kaaslane jooksis talle järele ja palus küüti raudteejaamani. Kuigi mees kiirustas koju külaliste juurde, nägi ta nende rasket kandamit ja oli nõus nad jaama viima. Svetlana ja ta sõber tänasid mees ja tänasid Jumalat, sest kõik nende raamatud jäid kuivaks.

Raamatud abiks

Svetlana müüs raamatuid tiheda liiklusega tänava nurgal kesklinnas. Alguses laotas need välja kõnniteele, hiljem ostis väikese laua, mida sai kaasas kanda. Ta müüs hommikuse ja pealelõunase tipptunni ajal. Kui inimesed bussijaama ja turuplatsi vahel käisid, peatusid nad Svetlana laua juures ja vaatasid tema raamatuid. Paljud otsisid lootust ja rahu ning Svetlana pakkus neile mõlemat.

Iga päev palvetas Svetlana, et Jumal tooks tema laua juurde kliente, kes vajaksid Tema armastust ning et Ta aitaks tal müüa piisavalt raamatuid, toitmaks oma peret.

Pärast kommunismi kokkuvarisemist olid kõigil rasked ajad. Svetlana oli läinud pensionile mõjukast teadusettevõttest, kuid pärast kommunismi kokkuvarisemist ei saanud ta pensioni. Tema mees töötas küll, kuid harva sai ta palka õigel ajal. Ning nende poeg õppis ülikoolis. Hoolimata raskest olukorrast õnnistas Jumal Svetlana pingutusi ning ta oli võimeline toetama nii oma meest ja poega kui ka vananevaid vanemaid.

Loovad müügiideed

Svetlana oli hea müüja, kuid raamatute müümine ei ole alati kerge. Ta on tulnud mõnedele headele mõtetele, kuidas veenda inimesi ostma. Üks raamat, „Piibli suured prohvetikuulutused“, on päris kallis. Paljud inimesed võtsid selle kätte, kuid nähes hinda, panid jälle tagasi. Mõned ütlesid talle, et nad on teist usku kui need raamatud.

Svetlana mõtles välja mooduse neile vastamiseks. „Kui sa ostad selle raamatu ja loed läbi, kuid see ei meeldi sulle, siis ma ostan selle tagasi.“ Paljudes inimestes äras see pakkumine huvi ja nad ostsid raamatu. Svetlana müüs sadu raamatuid ja ainult kolm inimest müüs selle tagasi. Paljud raamatut lugenud inimestest ütlesid talle, et see meeldis neile. Ta kutsus neid evangelistidele koosolekutele ja praeguseks on rohkem kui 40 tema klienti ristitud.

Kiusamine

Mitte kõik ei olnud selle üle rõõmsad, et Svetlana raamatuid müüb. Politsei käskis tihti tal asjad kokku korjata ja mujale minna. Üks politseinik kiusas teda aga igal pool. Ühel päeval tuli üks mees tema laua juurde, nõudes, et ta lõpetaks kirjanduse müümise, aga kui ta nägi tema raamatuid, peatus ta. „Mind saadeti teise kiriku poolt sind takistama, aga ma muutsin meelt,“ ütles ta. „Inimesed peaksid sind rahule jätma.“ Svetlana mõistis, et see oli riigiametnik, kellele adventpastorid olid esitlenud mõnda aega tagasi tervet adventraamatute kogu.

Ühel hommikul palus pastor tal külastada haiglas üht haiget naist. Kui ta läheb, kaotab ta oma hommikuse müügi, kuid ta otsustas minna naist külastama. Tänavanurgale jõudis ta alles peale lõunat. Seal ütles talle läheduses suveniire müüv näine, et hommikul oli politsei käinud teda

otsimas. Nad olid kavatsenud konfiskeerida kõik tema raamatud. Aga kui nad teda ei leidnud, läksid nad ära. Nad ei tulnud tagasi.

Svetlana ei tea, kui palju raamatuid ta on müünud või kui palju brošüüre jaganud. Aga ta teab, et sajad inimesed on tulnud Issanda juurde tema müüdud raamatuid lugedes. Paljud on külaelanikud linna ümbritsevatest küladest, kes on tema lauast mööda läinud turuplatsile. Nad ostsid raamatu ja lõpuks ühinesid kohaliku adventkogudusega. See teadmine teeb tema töö tasuvaks.

*Svetlana Besšotnova on kirjandusevangelist
Ida-Ukrainas Sumõs.*

20. november

Kasastan

*Ta põgenes välismaale,
et pääseda politsei kinni
võtmisest, kuid seal sai ta
kinni võetud Jumala poolt.*

Ristiisa poeg

Mitja Ismailov

Mitjal oli kõik, mis ta soovis. Tema isa oli kuritegeliku sündikaadi rikas ja mõjuvõimas liige Kasastanis, ühes endises liiduvabariigis. Tal oli töölisi, kes tema heaks töötasid nii kodu- kui välismaal. Nad tõid talle tihti kohvritäie raha, mis oli kogutud röövide, väljapressimiste ja teiste ebaausate tegude abil. Mitja oli uhke oma isa ja talle kuuluva austuse üle.

Kui Mitja oli teismeline, tundis ta, et kool on ajaraiskamine - nii ei vaevunud ta tihtipeale sinna minema. Isa ei innustanud teda kooli lõpetama, sest tal endal oli ka kool lõpetamata.

Mitja tegeles poksimisega. Tal oli annet ning talle meeldis teiste teismelistega ringis pokside. Ta hakkas võistlusi võitma. Peagi võitis ta võistlusi kogu riigis. Kuid edu ei teinud teda õnnelikuks. Ta tahtis ellu rohkem põnevust, rohkem pidusid, rohkem joomist, rohkem narkootikume. Ta pidutses nii palju, et ei suutnud vormis püsida. Lõpuks langes ta spordist välja.

Isa jälgedes

Mitja otsustas oma pillava elustiili rahastamiseks alustada isale sarnase „äriga“. Mõnede isa antud juhtnõuade abil olid Mitjal varsti oma mehed, kes töötasid tema heaks, tuues talle raha, nagu isalegi. Kuni see oli tasuv, ei muretsenud Mitja, kas tema tegevus oli õige või vale. Ta oli ju siiski kriminaalses maailmas kasvanud.

Asjad läksid hästi, kuni kaks Mitja jõugu liiget kinni võeti. Küsitlemisel politseis andsid nad üles oma partnerite, kaasaarvatud Mitja, nime. Mitjal olid sidemed politseijaoskonnaga, kust teda hoiatati, et on antud välja tema vahistamiskäsk. Mitja lahkus linnast, enne kui politsei ta kinni võttis.

Jooksus

Mitja põgenes naaberriiki, kuhu ta kavatses jääda, kuni politsei tema otsimise lõpetab. Olles eksiilis, ei saanud ta oma äri juhtida. Tal oli palju vaba aega.

Ühel päeval leidis Mitja turuplatsil kristlaste poolt välja antud kirjandust. See rääkis elust, mis oli täiesti teistmoodi sellest, mida Mitja oli tundnud, õiglast ja ausat elu; elu, mis rajaneb armastusel, mitte kurjusel ja vägivallal. See mõte mõjus talle. Kas selline elu oli tegelikult võimalik?

Kirjanduses osutati Piiblile. Mitja mõtles, kas ta leiab kuskilt Piibli. Ta küsis oma sõpradelt, kuid keegi ei teadnud, kust seda leida. Siis, ühel päeval turul kõndides, leidis ta vanade raamatute virnast Piibli. Ta ostis selle ja hakkas lugema. Ta luges kogu päeva ja pool ööd. Talle avaldas loetu sügavat muljet. Talle meeldis eriti Õpetussõnade raamat, kuid mees nimega Jeesus inspireeris teda enim.

Mida rohkem ta Piiblit luges, seda enam rahulolematuks ta oma elu suhtes muutus. Ta otsustas, et sellist elu ta enam edasi elada ei saa - varastades, väljapressides, tappes. Ta igatses elu täis rahu, lootust ja ilu – elu, mida kirjeldas Piibel. Lõpuks nägi ta võimalust paremale elule, tema endine elu – peod, alkohol, narkootikumid – ei andnud talle rahu ega rahulolu.

Jälle koju

Mitja otsustas minna tagasi koju. Ta tundis puudust oma perekonnast ning soovis neile jutustada, mida ta ära olles oli avastanud. Ta tahtis rääkida sõpradele, et on olemas parem eluviis. Ta pakkis oma vähesed asjad ning lipsas üle piiri tagasi Kasastani.

Kõik olid Mitjat nähes rõõmsad. Kuid nad muretsesid, et ta võetakse kinni. Isa ütles, et kaks tema sõpra olid vahistatud ning kuritegude eest surma mõistetud. Ta hoiatas Mitjat, et kui ta vahistatakse, ootab teda sama saatus.

Mitja lootis, et ehk oli politsei teda unustanud ja et ta võib oma pere juurde jääda. Aga peaaegu kohe, kui ta koju jõudis, võttis politsei ta kinni ja pani vangi.

Mitja ei teadnud, mis teda nüüd ees ootab. Ta pöördus lohutuse ja rahu saamiseks Piibli poole. Teised vangid, kes teadsid Mitja kuulsust karmi kriminaalina imestasid, miks peaks ta Piiblit lugema. Ta rääkis neile, et oli leidnud selles raamatus Jumala ning on nüüd muutunud mees. Iga päev Mitja palvetas ja luges ja rääkis Jumala andestuse kuulutusest teistele vangidele. Üks Mitja palve oli, et kui see on Jumala tahtmine, saaks ta vangist vabaks, alustamaks uut elu. Imekombel saigi ta kolm kuud pärast vahistamist vabaks.

Vangis avastas ta kümme käsku. Koheselt töötas ta neile kuuletuda, sest need tundusid olevat õiged ja õiglased. Kuid ta ei mõistnud neljandat käsku: „Pea meeles, et sa pead hingamispäeva pühitsema“ (2.Moos.20:6). Ta ei teadnud, kes võiks aidata tal selle tähendust mõista.

Uus elu Kristuses

Mitjal tuli meelde, et tema vanematel on kristlasest naaber. Ta otsustas naabrile külla minna ning küsida hingamispäeva ja muude lugemise ajal tekkinud probleemide kohta. Ta koputas uksele.

Kui naine uksele tuli, oli ta Mitjat nähes üllatunud. Ta teadis veidike sellest perekonnast ja kriminaalsest tegevusest, millega nad seotud olid. Ta imestas, mida see noormees temast tahab. Ta kutsus Mitja sisse ning peagi arutasid nad kahekesi Mitja küsimuste üle Piibli kohta.

Mitja naaber oli seitsmenda päeva adventist. Kui Mitja küsis temalt neljanda käsu kohta, rääkis naine, et Piiblis mainitud hingamispäev tähendab laupäeva. Ta näitas veel teisigi salme Piiblist, mis tema ütlust kinnitasid. Siis rääkis naine talle väiksest kristlaste grupist, kes igal hingamispäeval, mitte kaugel tema kodust, koos käisid. Ta kutsus Mitjat endaga koos jumalateenistustele. Mitja oli nõus.

Mitja üllatuseks asus väike adventkirik tema kodust ainult mõne kvartali kaugusel. Ta hakkas seal käima igal hingamispäeval. Ta oli hämmastunud, kuid mõistis, et adventkogudus õpetab kõike, mida ta Piiblist luges.

Kui Mitja vanad sõbrad külla tulid, kutsusid nad teda jooma ja hasartmänge mängima. Nende üllatuseks Mitja keeldus. „Mul on nüüd uus elu. Ma olen nende asjadega lõpetanud. Nüüd on mu elu rajatud Jumalale ja Tema armastusele, mitte vihkamisele. Ma jätsin vargused; ma tahan elada ausat elu.“ Sõbrad läksid ära üllatunult ja segaduses Mitja muutumise pärast.

Jumala armastus muutis Mitja elu nii, et tema vanemad ja sõbrad imestasid, kui nägid muutusi tema juures. Ta rääkis neile, et tema isandaks on nüüd Jeesus, mitte kuriteod. Ning selle asemel, et Mitjale selg pöörata, austavad nad tema uut elustiili ja kuulavad, kui ta tunnistab sellest, mida Jumal tema elus teeb.

Praegu tunnistas see endine kriminaalse pere poeg taevase Isa armastusest igal võimalusel. Mitja jutustab neile, et Jumal võib nende elus korda saata imesid, nagu Ta tegi tema elus. Mitja suur unistus ei ole enam jõukus ega võim, vaid soov juhtida oma pere Jeesuse jalge ette ja uude ellu uue isandaga.

*Mitja Ismailov tunnistas oma usust teistele
Tarazi linnas Kasastanis.*

27. november

Venemaa

*Ta otsis elu mõtet
võitluskunstidest,
maailma religioonidest,
isegi ateismist.
Aga kui ta lõpetas otsimise,
leidis ta Kristuse teda
ootamas.*

Elu mõtte leidmine

Sergei Venevtsev

[Paluge see mina-vormis lugu ühel teismelisel poisil ette kanda.]

Minu vanemad on ateistid. Nad õpetasid mulle, et usk on rumalus, kark nõrkade jaoks.

Üheksandas klassis pidin ma osa võtma religiooni ajaloo tundidest. Ma heitsin nalja tunni ja õpetaja üle, kes tundus religioonist vaimustatud olevat. Kuid peagi haaras õpetaja entusiasm mu tähelepanu ja see tund sai mu lemmikuks.

Unistuse järele

Kui ma olin 15, hakkasin õppima võitluskunsti – mees mehe vastu võitlust. Ma harjutasin kõvasti ja õppisin oma õpetajate tehnikat. Ka kaks minu sõpra õppisid võitluskunsti ning me rääkisime sellest kogu aeg. Ühel päeval otsustasime, et me teame sama palju kui meie õpetajad ning tahtsime põgeneda Moskvasse, kus me arvasime end leidvat parimad võitluskunsti õpetajad.

Me säästsime raha ja ostsime rongipiletid Moskvasse. Mõne tunni pärast kõndisime selle suure linna tänavatel, lummatuna kõrgetest hoonetest ja paljudest inimestest. Kuid peagi tõid meie kõhud meid maa peale tagasi. Me olime näljased, aga meil polnud kohta, kus olla, ega raha toidu jaoks. Minu sõbrad hakkasid rääkima kojuminekust. Ma ei suutnud uskuda, kui kiiresti olid nad valmis loobuma meie suurepärasest plaanist. Maalisin siis neile pildi meie tulevikust kui suurtest võitluskunsti meistritest, kui me jääme..., aga nemad tahtsid koju minna. Nii läksin ka mina.

Tundsin, et sõbrad olid mind alt vedanud. Ma mõtlesin: „Kas üldse on siin maailmas kedagi, kellele saab loota?“ Ma veetsin järgnevate nädalate jooksul palju aega mõeldes, mis elu tegelikult endast kujutab.

„Kas võitluskunstide nimel on tegelikult mõtet elada?“ mõtlesin ma. „Mis siis, kui ma võitluse käigus invaliidistun? Mis siis, kui ma kellegi teise sandistan? Kas see on seda väärt?“

Minu entusiasm hakkas kahanema ning ma nägin, kui mõttetu vägivald see oli. Rebisin oma toa seintel ära kuulsate võitluskunsti meistrite plakatid ning andisin ära raamatud ja muu võitluskunstidega seonduva.

Midagi otsides

Ma hakkasin otsima midagi, millesse uskuda. Kuid mu elu tundus tühi olevat. Mida ma oma eluga peale hakkan? Siis tulid mulle meelde religioonitunnid. „Võib-olla on religioonis elu mõtte saladus,“ mõtlesin siis.

Ma hakkasin uurima peamisi maailma religioone: lugesin budismist, mulle meeldis jooga, sest see oli meditatsiooni ja harjutuste rahulik vorm. Aga mida rohkem ma sellest religioonist teada sain, seda skeptilisemaks ma muutusin.

Siis pöördusin islami poole. Ma tundsin paljusid moslemeid ning mõned neist tundusid üsna vagad olevat. Rääkisin nendega nende usust ning see avaldas mulle sügavat muljet. Õppisin isegi araabia keelt, et Koraani lugeda. Kuid peagi mõistsin, et ka islam ei vastanud mu küsimustele elu kohta.

Muutusin julgusetuks. Võib-olla oli mu vanematel siiski õigus. Võib-olla ongi religioon rumalus, lihtsalt nõrkadele karguks.

Siis nägin ma üht televisioonisaadet kristlastest, kes ootavad Jeesuse tulekut. Märkasin, et saade oli tehtud seitsmenda päeva adventistide poolt. Sellest kristlikust grupist polnud ma varem kunagi midagi kuulnud. Saade äratas mu huvi ja ma leidsin Uue Testamendi. Hakkasin lugema Matteuse evangeeliumi, otsides lugusid, millest ma usuõpetuse tunnis kuulnud olin. Aga varsti lugesin ma kõike, otsides puuduvat oma elus. Pealegi, ma olin proovinud budismi, joogat ja islami. Miks mitte kristlus?

Oli palju, millest ma aru ei saanud, kuid ma tundsin lugedes rahu. Hakkasin palvetama, kuigi ma leidsin raske olevat uskuda, et ma palvetan Jumala poole. Ma ei rääkinud sellest kellelegi, kuna ma ei teadnud, mida arvavad asjast mu vanemad, kuid palvetamine ja Piibli lugemine andis mulle hea enesetunde.

Pettunud ja heidutatud

Ma hakkasin veetma aega ühe tüdrukuga oma klassist. Ta tundus teistest tüdrukutest teistmoodi olevat. Peagi mõistsin, et armastan teda. Aga ühel päeval me tülitseme. Karjusin tema peale. Ta läks ära, kuid ma olin liiga uhke, et minna järele ja vabandada. Ma ei helistanud talle, vaid ootas, et tema helistaks. Kuid ta ei helistanud. Tema perekond kolis ära ning ta ei helistanud hüvastijätuks.

Ma olin muserdatud. Palvetasin selle tüdruku pärast. Palusin, et Jumal paneks ta mulle helistama, tooks meid jälle kokku. Ühe kuu, kaks kuud, ma palvetasin tema pärast iga päev. Kuid ta ei helistanud. Jumal oli mind maha jätnud.

Olin heidutatud ja vihane. „Milleks vaeva näha?“ küsisin ma endalt. Läksin välja ja vibutasin rusikat taeva poole. „Ma ei vaja sind, Jumal!“ karjusin ma. „Mida Sa üldse minu heaks teinud oled? Ma raiskan oma aega! Unustan sind! Unustan kristlased. Ma elan oma elu, nagu ise tahan. Ma andsin Sulle võimaluse, aga Sa ei teinud midagi!“

Pärast seda tüli Jumalaga tundsin oma südames muutust. Enne olin ma olnud rahul ja rahulik; aga nüüd olin ma vihane. Tahtsin kätte maksta kõigile, kes mulle midagi halba tegid. Ma hakkasin jooma ja kaklema.

Mu süda muutus kõvaks ja ma kaotasin eluisu. Hakkasin mõtlema kaljule meie linna lähedal: kui ma sellelt kaljult alla hüppaksin, oleks mu mõttetüü elu kiiresti otsas. Enesetapumõtted muutusid tugevamaks ja tugevamaks, nagu kurat ise oleks mind julgustanud üle ääre astuma.

Uus lootus

Aga enne kui ma sain oma impulsi ajal tegutseda, kutsus üks klassikaaslane mind kristlikele koosolekutele. Keeldusin: ma ei tahtnud teha mingit tegemist kristlastega. Nad ajasid taga võltslootust, pettes end Jumalaga. Teadsin seda, sest ma olin selle järele proovinud. Olin veendunud, et kristluses ei ole väge.

Kuid mu sõber ei jätnud järgi. Lõpuks olin ma nõus minema ühele koosolekule. Ent selle koosoleku ajal tuli tagasi see vaikne ja rahulik Vaim, mida ma kunagi tundnud olin. Ma leidsin end ühinemas lauluga ja kuulamas hoolikalt palveid. Võib-olla on kristluses siiski midagi.

Sain teada, et koosolekuid korraldasid seitsmenda päeva adventistid, samad inimesed, kes olid teinud minu nähtud telesaate. Nad kutsusid mind järgmisel päeval toimuvale väikese grupi kokkutulekule ja ma olin nõus. Hakkasin jälle Piiblit lugema ja palvetama; ainult seekord oli kõik teistmoodi. Ma olin palju õnnelikum - viimaks ometi ma teadsin, et ainult kristluses seisneb õnne saladus.

Käisin jumalateenistustel ja uurisin innukalt Piiblit. Aasta pärast mind ristiti. Lõpuks olin ma leidnud Kalju, millele rajada oma elu.

Rääkisin ühele teisele koguduseliikmele oma soovist jagada oma õnne teistega. Ta oli nõus ja me läksime ühte linna mägedes, kus ei olnud adventiste. Me hakkasime inimesi külastama ja neile Jumala armastusest rääkima. Aasta jooksul võtsid üheksa inimest vastu Kristuse ja said ristitud. Teised käivad meie jumalateenistustel ja uurivad meiega Piiblit.

Ma tänan Jumalat, sest Ta näitas mulle, et tõelist õnne leidub ainult Jeesuses ning suurim rõõm on tunnistada teistele Jumala armastusest.

Sergei Venevtsev elab Edela-Venemaal.

4. detsember

Kasastan

*Ta lamas hämardatud ruumis lootusetult surma oodates.
Kuid Jumalal olid tema jaoks teised plaanid.*

Lootus lootusetusest

Larissa Kovalenko

Larissa lamas voodis ja jõllitas lage. Ta ei olnud nädalaid oma korterist väljas käinud. Tal ei olnud soovi liikuda. Ainult tema väikse tütre vajadused ajasid Larissa voodist välja tüdruku jaoks süüa tegema. Elu tundus lootusetu. Kui ta saaks kõik selle maha jätta, lihtsalt minna magama ja mitte kunagi üles ärgata. Kuid mõtted oma tütre, oma vanematest ja vennast hoidsid Larissat enesetappu sooritamast.

Larissa oli alati olnud iseseisev. Koolis sai ta parimaid hindeid, abiellus soodsalt, tal oli suurepärase karjäär ja lõpuks väike tütar. Kõik läks nii, nagu ta oli kavatsenud. Jumalale mõtles ta harva, väljaarvatud traditsiooniliste paastude ajal, kui ta lippas kirikusse, et palvetada kiire päheõpitud õnnistuspolve. Mitmel moel oli ta ise enda jumal, kujundades elu vastavalt oma plaanidele. Kõik oli nii mõistlik, nii loogiline. Kellel on vaja Jumalat, kui saab ise oma probleemid lahendada?

Elu mureneb

Siis pudenes Larissa elu koost. Tema pere purunes: sõbrad, keda ta oli usaldanud, reetsid teda. Siis kaotas ta töö. Postkommunistlikus majanduslaviinis ei suutnud Larissa tööd leida. Kuid ta oli liiga uhke ja iseseisev, et koormata pereliikmeid oma muredega. Ta oli otsustanud ise leida lahendused.

Larissa püüdis palvetada. Ta hakkas väikse Heleniga kirikus käima siis, kui seal oli vähe inimesi, sest ta ei tahtnud, et teised tema nõrkust näeksid. Ta vahtis ilustatud pilte seintel rippumas ja mõtles, kes need küll on. Kes neist kuuleb tema palveid ja täidab tema sügavaimad igatsused? Kes neist parandab ta murtud südame?

Miski nagu tõmbas teda ühe kirikuseina poole, kus rippus rist. Ta imestas, miks rist ei rippunud keset kirikut. Nüüd seisis ta selle ees, palvetades ja vaikselt nuttes mehe poole ristil. Samal ajal toksas tütar õrnalt ta kätt ja sosistas: „Ära nuta, ema.“

Larissa kuivatas silmad, tõstis pea püsti ja läks koos tütrega koju - tühja korterisse. Seal, eraldatuses, tulid pisarad üha uuesti ja uuesti. Ta palvetas ainult ühe asja – rahu – pärast. Tema süda oli väsinud valust ning tal ei olnud jõudu võidelda depressioonilainetega, mis käisid temast üle. Kord nii tugev, enesekindel naine lamas abitult voodis, soovides, et surm ta viiks. Ainult väikse Heleni ligiolek tõi päikest tema päeva ja mõttekust tema ellu.

Kaart õpetajalt

Ühel päeval tuli Helen koolist kaardiga ema jaoks. „Ema,“ ütles ta, „minu õpetaja andis selle sinu jaoks.“ Larissa luges kaarti. See oli kutse evangeelsetele koosolekutele, mida hakati samal õhtul pidama. Ta tänas Helenit kaardi eest ja pani selle kõrvale. Tal ei olnud ei energiat ega soovi välja minna.

Järgmisel päeva tuli Helen koolist ja küsis emalt, kas ta ei läheks koosolekutele, millest õpetaja oli rääkinud. „Palun, ema, me võiksime siiski minna?“ palus Helen. „Minu õpetaja ütles, et need on toredad koosolekud.“

Larissa ei tahtnud Helenile pettumust valmistada ja nad läksid koosolekutele. Ta lootis, et ei kohta seal ühtegi tuttavat. Ta ei tahtnud selgitada, et tal pole meest, tööd ega lootust.

Kui Larissa ja Helen koosolekute saali sisenesid, vedas Helen ema ühe läheduses seisva naise poole. „Ema, see on mu õpetaja. Tema annab mulle headuse (s.o.usuõpetuse) tunde.“ Larissa tervitas naist, Helen jooksis koolikaaslasi tervitama.

Larissa leidis istekoha tagaseinas, eemal rahvahulgast. Kui üks mees juhatas inimesi laulma lootuse, usu ja armastuse laule, istus Larissa vaikselt, pisarad põski mööda alla voolamas. Ta ei saanud aru ega mäletanud, mida kõneleja rääkis, kuid koosoleku lõppedes palus mees neil, kel küsimusi on, need paberile kirjutada.

Larissa võttis pliitsi ja paberi ning kritseldas mitu küsimust Jumala õigluse ja armastuse kohta. Kuidas võib Jumal lubada eksisteerida reeturlikkuse, valel ja kurjusel?

Teel koju helisesid ta südames laulude sõnad. Ta ei saanud neid peast välja. Ta oli uudishimulik: kuidas vastab kõneleja tema küsimustele? Larissa ja Helen läksid järgmisel õhtul saali tagasi.

Uued sõbrad, uus lootus

Igal õhtul said inimesed võimaluse kirjutada kõnelejale vastamiseks küsimusi ja nii otsustas Larissa käia kõigil koosolekutel. Ta kohtas seal lahkeid, hoolitsevaid ja siiraid inimesi. Vähehaaval hakkas tema jäätunud süda sulama. Kõneleja vastas mitmetele tema küsimustele ning ta hakkas mõistma Jumala suurt armastust tema vastu.

Koosolekute lõppedes toimus ristimine. Larissa oli huvitatud, et näha seda ebatavalist teenistust, kuid tal ei olnud kavatsust ise ristitud saada. Aga jutlustaja lõpetas ristimise üleskutsega juuresolijatele teha leping Jumalaga. Larissa tundis, et peab tõusma. Ta tundis oma jäist südant sulamas Kristuse headuse soojuses.

Pastor ja tema perekond ümbritsesid Larissat ja Helenit armastusega. Üks naine kogudusest sai tema vaimulikuks õpetajaks ja eriliseks sõbraks. Kolm kuud hiljem sai Larissa ristitud. Lootusetus, mis lämmatas ta elu, oli kadunud. Selle asemel oli Jumala armastuse värske päikesevalgus.

Üllatav vastuseis

Larissa rääkis oma vanematele, et käib kirikus ning on leidnud lootuse ja uued sõbrad. Vanemad olid rõõmsad, kuuldes, et ta pole enam kurb ja masendunud. Pärast ristimist helistas Larissa oma vanematele, et rääkida neile rõõmsaid uudiseid adventkogudusega ühinemisest. Tema üllatuseks muutus ema hääl kalgiks ja külmaks: „Sa oled reetnud meie usu ja nii oled reetnud ka meid.“

Segaduses ja murtud südamega pani Larissa telefoni ära. Kuidas võib ta ema olla pahane, et ta leidis Päästja, kes päästis ta elu? Tavaliselt rääkisid Larissa ja ema iga päev, kuid nüüd ei rääkinud ema temaga nädal aega. Larissa sai teada, et ka isa on tema peale pahane. Kuid seekord teadis Larissa, kelle poole pöörduda abi pärast. Ta palvetas.

Aja jooksul leppisid vanemad Larissaga ära ning praegu palvetavad nad koos temaga, loevad Piiblit ja peavad hingamispäeva.

„Kui ma olin madalseisus,“ ütleb Larissa, „kasutas Jeesus mu tütart, et juhtida mind kohta, kust leidsin lootuse ja uue elu. Jeesus on mulle nii kallis. Ta juhtis mind läbi pisarate, valu,

pettumuse armastuse ja lootusega täidetud ellu. Ta juhib mind igavikku koos Temaga. Ma tänana Jumalat, et Ta juhtis mind tähendusrikkasse ellu koos Jeesusega.“

Jumal on juhtinud Larissa naisteteenistusse, kus ta aitab teistel leida oma ellu rahu, rõõmu ja lootust, nagu tema leidis selle Jeesuses Kristuses, oma Päästjas.

*Larissa Kovalenko on naisteteenistuse juht
Lõuna-Unioonis. Ta elab Kasastanis.*

11. detsember
Ukraina

*Emal ei olnud valikut;
ta jättis lapsed sõbra
hoolde ja läks linna
tööd otsima.*

Elava vee allikas

Andrei Grenõšin

Edela-Ukrainas Karpaatia mägede jalamil asub üks armas väike küla, mille nimi on Allikas. Nimi tuleb sellest, et küla keskel pulbitseb maast selge veega allikas. Aegade jooksul on inimesed tulnud puhast vett jooma ning on saanud haigustest terveks. Hiljuti leidsid selle linna inimesed endi keskel ka teise tervenemise võimaluse – vaimuliku tervise, mis tuleb Elava Vee, Jeesuse Kristuse läbi.

Ootamatud õnnistused

Alates kommunismi kokkuvarisemisest aastal 1991 on Ukraina majanduslik olukord raske olnud. Paljud tööstused on suletud ning tuhanded inimesed kaotasid töö. Eriti raskelt mõjutab majandus maapiirkondi ja väikesi linnu. Mõned inimesed kolisid suurlinnadesse, lootes seal tööd leida. Teised on sunnitud reisima teistesse riikidesse, et teenida raha, pöördudes perede juurde mõneks päevaks või nädalaks, siis jälle tööle minnes, et elatada oma peresid.

Lecia elab Allikal oma kahe lapse, Andrei (12) ja tema noorema õe Kristiinaga. Lecia oli oma pere ainus rahateenija ning postkommunistlikus raskes majanduslikus korrastumises kaotas ta töö ning ei suutnud seda leida linnas, kus nad elasid, ega ka mitte linna ümbruses. Pere muutus lootusetuks. Neil oli vähe süüa ning raha polnud üldse.

Lecia otsustas, et tal pole muud valikut, kui minna suuremasse linna tööd otsima. Ta jättis oma kaks last sõbra juurde ja läks. Mitte väga pika aja pärast saatis Lecia oma perele sõna, et ta on leidnud hea töökoha ning lahke abielupaari, kes pakkusid talle ulualust. Ta ütles, et nad keeldusid temalt toidu ja toa eest raha võtmast ning aitasid tal end sisse seada. Ta ei suutnud uskuda, et need võõrad ei küsinud oma vaeva eest midagi, isegi mitte üüri.

Lecia sai abielupaariga headeks sõpradeks. Nad veetsid õhtuid, rääkides oma peredest, hobidest ja oma usust. Nad ütlesid, et nad on kristlased ning soovivad käituda nii nagu Jeesus. Sellepärast nad oma kodu temaga jagasid. Paar tutvustas Leciale Jumalat ning rääkis Tema imelisest armastusest ja päästest, mida Ta pakub.

Ematuleb!

Nii väga ootasid Andrei ja Kristiina oma ema koju. Kui ta saabus, märkasid nad, kui palju õnnelikum ta tundus olevat. Nad arvasid, et see on võib-olla sellest, et ta oli neid nii väga igatsenud ja nüüd oli rõõmus neid nähes. Või võib-olla oli see hoopis sellepärast, et ta tõi raha, et nad saaksid kordki hästi süüa. Aga kui nad kolmekesi koos olid, mõistsid lapsed, et nende ema oli tõeliselt muutunud inimene.

Lecia rääkis lastele, et inimesed, kelle juures ta elas, olid tutvustanud talle Jeesust Kristust ning Tema oligi põhjus, miks ta nii õnnelik oli. Aga lapsed ei saanud aru. Nad ei teadnud Jumalast eriti palju. Kõik, mida nad teadsid, oli see, et ema oli õnnelik ja see tegi ka neid õnnelikuks.

Oma lühikese külaskäigu ajal luges Lecia lastega Piiblit. Lecia püüdis lastele mõnda lugu selgitada, et nad natuke Jumalast teaksid. Kuigi lapsed ei mõistnud kõike, mida ema neile rääkis, tundsid nad armastust ja rahu, mida Jumal nende koju tõi. Nad nägid, et ema ei ole enam kogu aeg mures, et ta võib puhata Jeesuses, kui on mures.

Nende väikeses külas ei olnud adventkirikut, nii sõitis pere hingamispäeval bussiga lähedal asuvasse suuremasse linna kirikusse. Lastele meeldis hingamispäevakool ning nad õppisid vaikselt istuma ja pastori jutlust kuulama.

Elevus levib

Ka lastes tekitas Jeesuse tundmaõppimine elevust. Nad rääkisid oma sõpradele, mida nad Piiblist ja jumalateenistustelt teada olid saanud. Andrei kutsus sõpru enda juurde koju, et jutustada neile piiblilugusid. Ta õpetas neile ka mõned õpitud laulud. Poisid lugesid koos lugusid ning õppisid, kuidas palvetada ja laulsid uusi laule.

Lastele meeldis koos Piiblit õppida. Nad moodustasid lastekiriku, mis kohtub kord kuus Andrei kodus. Aja jooksul on ka mitmed täiskasvanud hakanud huvi tundma lootuse suhtes, mida Jeesus annab. Lecia moodustas väikse grupi, mis käib koos kord nädalas tema kodus. Kui grupp kasvas, läks ta lähimasse linna ja palus adventpastorit appi inimesi õpetama, sest ta teadis väga vähe.

Huvi kasvab

Kui väike grupp koos Piiblit uuris, hakkas üha rohkem inimesi huvi tundma Lecia õnne saladuse kohta. Peagi organiseeriti Lecia väikses kodus kodukirik. Sõna levis ja väike grupp kasvas pidevalt.

Ka lastegrupp käis pidevalt koos. Mõned vanemad lubasid oma lapsi hingamispäevakooli, kuigi nad ise kirikus ei käinud. Lastegrupp kasvas ning Andreist sai mitteametlik juht. Kuigi ta oli 12-aastane, oli ta võimeline teistele lastele mitmeid üritusi organiseerima. Nad pidasid Piibli võistlusi, korraldasid mängu ja laagreid ning hiljuti moodustasid Rajaleidjate Seltsi. Noored külastasid vanemaid inimesi ja neid, kel abi vaja. Nad koristavad külas prügi, värvivad aedu ning pakuvad väiksematel töödel abi inimestele, kes ise hakkama ei saa.

Külaelanikud on üllatunud, nähes neid noori inimesi vabatahtlikult oma vaba aega teiste heaks kasutama. „Miks te tahate seda teha?“ küsivad nad. Noored naeratavad ning räägivad neile, et Jeesus on käskinud neil üksteist armastada ja osa armastamisest ongi aitamine. Lapsed on uhked, et nad on Jeesuse Kristuse järelkäijad ning püüavad kasutada igat võimalust, rääkimaks teistele, et Jumal armastab neid.

Hiljuti käis Andrei Ukraina pealinnas noortekongressil. Tagasi tulles oli ta täis entusiasmi ja uusi ideid, kuidas koguduse noored saaksid levitada evangeeliumi ja aidata samal ajal inimesi. Tema ja ta sõbrad teevad plaane, kuidas ja mida teha veel Allika küla elanike heaks. Andrei tegi ettepaneku, et nad käivad igas majas ning räägivad inimestele Jumala suurest armastusest, mis saatis Jeesuse meie pattude eest surema.

Praegu voolab Allika külas Jumala Elava Vee Allikas vabalt kõigile kasutamiseks. Veel ja veel tuleb inimesi, et tundma õppida Eluvett, Jeesust. See kõik sai alguse armsatavast abielupaarist, kes tahtis olla lahke töötu ema vastu.

*Andrei Grenõšin ja tema pere elavad
Krenitsa [Allikas] külas Ukrainas.*

18. detsember

Venemaa

*Poksitšempion vahetab
oma poksikindad
ja kuulsuse Piibli
ja teistele usust
tunnistamise võimaluse
vastu.*

Tšempion leiab Jeesuse

Billy Biaggi

Ulvi elab Aserbaidžaanis, riigis Venemaa lõunapiiril. Teismeliseaastatel avastas Ulvi poksispordi. Omandanud jõu ja osavuse, sai temast kohalik tšempion. Tema treener nägi noormehe potentsiaali ning innustas teda minema pealinna, kus oleksid paremad treenerid ja rohkem võimalusi poksimiseks.

Ulvi kolis Bakuusse, kus ta sai ekspertidest treenerid. Mõne aasta pärast võitis ta rahvuslikud raskekaalu poksivõistlused. Ulvi unistus oli täide läinud - tal oli kuulsus ja lugupidamine.

Isegi poksides järgis Ulvi usku, mida vanemad olid talle õpetanud. Ta käis mošees ning luges Koraani, moslemite püha raamatut, otsides alati sügavamaid tõdesid Allahi kohta. Kuid tema süda igatses midagi muud.

Kutse

Ühel päeval kutsus sõber Ulvit kristliku pastori juttu kuulama. Ulvi võttis kutse vastu, arvates, et siis saab piisavalt nalja nende eksiteel olevate kristlaste kulul, kes ei teadnud midagi Allahist. Kuid oma üllatuseks leidis Ulvi pastori sõnumi mõjuva olevat. Ulvi oli alati uskunud, et Jeesus on prohvet, ent pastor pakkus tõendeid, et Jeesus oli Jumala ainus Poeg. Püha Vaim rääkis Ulvi südamele ning kutsus teda Jeesust järgima.

Pärast koosolekut leidis Ulvi Piibli ja hakkas seda lugema. Ta leidis vastused küsimustele, mis olid teda vaevanud juba lapsepõlvest peale. Ta võrdles Piiblit ja Koraani ning leidis palju ühiseid punkte. Ta veendus, et Jeesus oli Jumala Poeg.

Ulvi tahtis jagada oma avastuste elevust perega. Ta teadis, et nad otsivad lähedust Allahiga ning ta oli kindel, et nad võtavad rõõmuga vastu selle, mida ta oli avastanud. Ta ostis bussipileti koju.

Soov jagada

Ulvi jõudis koju hilja õhtul, ent ta ei suutnud kannatada hommikuni, et rääkida perele, mida ta teadis. Ta äratas neid üles, öeldes: „Tõuske üles! Mul on teile imelisi uudiseid!“

Kui Ulvi rääkis oma perele, et ta oli Jeesust tundma õppinud, lõpetasid nad haigutamise ja keskendusid tema sõnadele. Ta avas Piibli ja luges lõike, mis tõestasid, et Jeesus on Jumala Poeg. Tema pere tahtis rohkem teada saada.

Ulvi veetis mitu päeva, rääkides vanematele, mida ta oli teada saanud. Kui Ulvi valmistus pealinna tagasi pöörduma, jättis ta perele lugemiseks Piibli. Ta leidis ka oma kodulinnas protestantliku kiriku ning julgustas oma vanemaid sinna minema, et rohkem Jeesusest teada

saada. Ulvi läks tagasi suurlinna ning jätkas Piibli uurimist. Ta käis ustavalt kirikus ning aja jooksul nii tema kui ta vanemad ühinesid kristliku kirikuga.

Ulvi armastas Jeesust nii väga, et tahtis teistelegi Jumala armastusest rääkida. Ta vahetas oma poksikindad Piibli vastu ja hakkas rääkima Jumala armastusest igapäevale, kes kuulas.

Kuid Ulvit hakkasid närima uued küsimused. Kas ta järgib kõike, mida Piibel õpetab, nii hoolikalt nagu peaks? Tundus, et mõned kirikus õpetatavad asjad ei olnud nii nagu Piiblis. Kas tema kirikul oli Piibel esimeseks autoriteediks? Kas Jeesus armastab teda tõesti kõigest hoolimata?

Raske õnnetus

Ühel päeval sattus Ulvi autoavariisse, mis ta peaaegu tappis. Ulvi elas selle üle, kuid paranemine oli aeglane ja valulik. Pikkade nädalate jookusl, mis ta haiglas oli, ei tulnud keegi kirikust teda vaata, julgustama ega temaga palvetama. Lõpuks tulid kaks koguduseliiget Ulvile külla. Kuid kaastunde ja julgustuse asemel mõistsid nad ta hukka.

„Sa pead olema Jumala vastu midagi kohutavat teinud, et ta sind niimoodi karistas,“ ütles üks.

„Sa pead oma elu läbi uurima ning leidma üles selle kohutava patu, mis sa teinud oled. Tunnista oma patte, enne kui midagi veel hullemat juhtub!“ soovitas teine.

Ulvi oli nende süüdistuste peale uimane. Ta ei teadnud, mida öelda. Lõpuks jätsid nad hüvasti ja Ulvi jäi üks. Ta istus voodis segaduses ja masendunult. „Ma tean, et ma olen patune,“ mõtles ta. „Piibel ütleb, et kõik on patused ning mitte keegi ei ole väärt Jumala armastust või vastuvõtmist. Kuid mis suure patu ma olen teinud, mis on kutsunud välja Jumala viha ning põhjustas selle kohutava õnnetuse? Kas Jumal tõesti niimoodi karistab inimesi?“

Päev päeva järel lasusid nende kahe külastaja sõnad raske koormana Ulvi hingel. Kui ta lõpuks haiglast välja sai, oli ta liiga masenduses ja heitunud, et kirikusse minna. Ta läks oma vanemate juurde, kuniks keha taastub. Kuid Ulvi depressioon jätkus ning ta keeldus kuhugi minemast. Mõte oma patust sai kohutavaks koormaks tema meeltele. Ning ta vajus aina sügavamasse ja sügavamasse depressiooni.

Jumala armastus toob valguse

Ühel ööl nägi Ulvi unenäo, kus talle ilmus Jeesus. Õrnade ja lahkete sõnadega ütles Ta: „Ulvi, kõigepealt võtan ma sinu ema, siis sinu.“ Nii kiiresti, kui unenägu oli tulnud, nii ta ka kadus. Ulvi ärkas, arvates, et unenägu tähendab, et ema sureb kõigepealt ja seejärel tema ise. Ta ei suutnud end sundida rääkima seda unenägu oma perele.

Varsti pärast seda nägi ka ema unenäo. Talle ilmus Jeesus, hoides viit kullakangi. „Siin on mu tõde,“ ütles Ta. Siis Jeesus kadus ja unenägu lõppes.

Järgmisel päeval tuli uksele koputama üks noor mees. Ulvi ema avas ukse ja kuulas, kui noormees ütles, et tal on näidata raamatuid, mis vastavad küsimustele Jumalast ja aitavad teada saada Jumala tahet.

Ulvi ema kutsus noormehe sisse. Ta tõmbas oma kotist välja viis raamatut - seeria „Ajastute konflikt“, kus on ka „Ajastute igatsus“. Ulvi ema vahtis viit raamatut ja hakkas äkitselt nutma. „Need peavad olema need viis kullakangi, mida Jumal mulle unes näitas!“ ütles ta. Ema rääkis üllatunud noormehele oma unenäost ja murest, et tema poja depressioon võib ta enesetapuni viia.

Noor kirjandusevangelist kutsus teda hingamispäeval kohalikku adventkirikusse, et ta saaks rohkem teada Jumalast, kes armastab ja annab rahu, aga mitte süü.

Ulvi ema käis sel nädalal adventkirikus. Teda liigutas armastus ja rahu, mida liikmed üles näitasid. Jutlus ja muusika tõmbas teda Jumalale lähemale ning täitis ta südame lootusega. Ta läks tagasi koju ning koputas Ulvi suletud uksele.

„Ma leidsin tõelise Jumala koguduse,“ ütles ta. „Tule minuga järgmisel laupäeval jumalateenistusele.“

Ulvi oli uudishimulik selle kiriku suhtes, kus peeti jumalateenistusi pühapäeva asemel laupäeval. Ta oli nõus minema. Kui nad kahekesi hingamispäeval adventkirikusse sisenesid, tundis Ulvi rasket koormat oma hingelt tõusmas. Ta leidis, et Jumal hoolib igast tema elu osast, et Jumal armastab teda kõigest hoolimata. Ulvi tundis end nagu kodus.

Ulvi ja tema pere ristiti koos. Lõpuks on nende elud täiuslikud Jeesuses. Elu asemele täis poksimist oli Ulvi leidnud elu täis armastust.

***Billy Biaggi** elab Moskvas, kus ta on Euro-Aasia
Divisjoni laekur. Ta kohtas Ulvit reisi ajal Aserbaidžaanis.*

25. detsember

XIII hingamispäeva programm

„Adventfookus“

Osatäitjad: Televisioonistuudio uudistekru ja kolme reporteriga laua taga. *[Märkus: Osatäitjad ei pea osi pähe õppima, kuid nad peaksid materjaliga piisavalt tuttavad olema, et mitte maha lugeda. Harjutage, et osatäitjad tunneksid end vabalt ilmekalt esinema.]*

Abivahendid: Laud ja toolid reporterite jaoks. Suus Euro-Aasia Divisjoni kaart (piisab divisjoni läänepoolse osa kaart) või ekraan, kus saab näidata pilte. Enne programmi esitamist skannige fotod igakvartalisest ajakirjast „Mission“ või tõmmake fotod veebilehelt: <http://sspm.gc.adventist.org/ss/missqu.html>

Uudistekur: Ilusat hingamispäeva hommikut teile, daamid ja härrad. _____ *[uudistekru nimi]* tervitab teid „Adventfookuse“ stuudio otsesaatest _____ *[teie linna või kiriku nimi]*.

Täna on meie eriline tulipunkt reportaažidel Venemaalt ja Ukrainast, mis on osa Euro-Aasia Divisjonist.

Meie esimene lugu tuleb Venemaalt St. Peterburi linnast. _____ *[Reporteri nimi]*, räägib meile linnast ja selle väljakutsetest.

Esimene reporter: St. Peterburg on Venemaa kultuuripealinn. See on koduks 4,7 miljonile inimesele, kellest 1100 on adventusklikud. Kuid linnas on koguduseliikmete jaoks ainult üks kirik. Kui usklikud ka tahaksid, ei saaks nad koos ühes kohas jumalateenistusi pidada. Paljud, kes tahaksid osaleda, elavad liiga kaugel, et bussiga koosolekutele sõita.

Mitmed kogudused käivad koos mitmel pool linnas väikestes gruppides, kuid neil ei ole kirikut, kus jumalateenistusi pidada. Ilmne lahendus oleks kiriku ehitamine. Kuid kust leida raha ehitamiseks, kui enamus usklikke on raskustes igapäevasteks vajadusteks tarvismineva raha teenimisel.

Adventistid kogu maailmas ühinevad, et aidata ehitada St. Peterburi usklikule teist kirikut. Osa kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest aitab seda unistust täide viia ning Jumala Sõna terves Peterburis levitada.

Ankur: Hoonete vähesus on probleemiks mitmetes Euro-Aasia Divisjoni piirkondades. Moskvas, linnas, kus on elanikke rohkem kui 8 miljonit, peavad usklikud olema loovad, et leida kohta jumalateenistusteks. _____ *[Reporteri nimi]* räägib, kuidas Moskva usklikud oma ruumiprobleeme lahendavad.

Teine reporter: Moskva adventistid on hingamispäeva hommikul tänavatel. Nad kõnnivad, sõidavad bussiga või metrooga kirikusse. Selles tohutu suures linnas, milles rahvaarv on 8,3 miljonit, on adventkogudusel ainult üks kirikuhoone. Teised kogudused käivad koos divisjoni peakorterit palvelas, keeltekoolis, hambakliinikus või üürisaalides üle kogu linna. See jumalateenistuste ajutine korraldus teeb külaliste kutsumise raskeks.

Finantside puudus tähendab, et nii usklikud kui pastorid peavad jumalateenistuste osas ja oma töös olema loovad. Hiljuti ostis kohalik liit hoone, mida on enne kirikuna kasutamist vaja renoveerida. Nii pastorid kui lihtliikmed annavad tunde ja isegi päevi, et töötada ümberehitusel. Need pastorid annavad terminile „tööliste koosolek“ uue tähenduse, kui nad kannavad kive ja mörti, panevad põrandaid ja aknaid. Varsti saab ühel päeval see kirik olema koduks kahele erinevale kogudusele.

Moskvas on usklike majutamiseks vaja mitut kirikut. Osa kolmeteistkümnest hingamispäeva annetusest aitab muretseda divisjoni suurimale linnale ühe kiriku.

Ankur: Divisjoni teistes linnades on samad vajadused. Kaks linna Ukrainas, mitte küll nii suured ja tuntud kui St. Peterburg, leiavad end samast olukorrast. _____ [Reporterit nime], jutusta meile väljakutsetest, millega seisavad silmitsi usklikud kahest tähtsamast Ida-Ukraina linnast.

Teine reporter: Sumõ ja Lukansk on linnad Ida-Ukrainas. Mõlemad linnad olid nõukogude ajal tööstuskeskused. Kuid kommunismi kokkuvarisemise järel suleti tööstused ja töölised kaotasid töö. Kõik linnad, peale Kiievi, said kõva hoobi. Kuna need piirkonnad püüavad saavutada majanduslikku stabiilsust, on inimeste elu ikka veel raske.

Neis kahes linnas on kokku 10 kogudust. Kuid juba aastaid on mõlemas linnas ainult üks kodukirik. Need ehitati kommunismi ajal ning neid on vaja remontida ja ümber ehitada. Hiljuti otsid koguduse juhid mõlemasse linna lisahoone, mida saab ümber ehitada ja kirikuna kasutada. Üks hoone oli varem ladu. Seal ei ole kütet, aga talved on kibekülmad. Hoone saanud kogudus peab katma renoveerimiskulud ja nad on kõik säästnud uue küttesüsteemi tarvis ära kulutanud. Liikmetel ei ole raha remondi lõpetamiseks. Ülejäänud kogudused käivad koos kultuurimajades, kinodes ja laohoonetes. Nad peavad saalist õigeaegselt välja minema või nad riskivad üürilepingu kaotamisega.

Kultuuris, kus domineerivad kirikud on sadu aastaid vanad ning rikkalikult kaunistatud ja ehitud, ei ole inimesed valmis tulema kirikusse, mis käib koos teatris või üürisaalis. Usklikud tahavad tuua oma sõpru kirikusse, kus nad saavad teada, et Jumal armastab neid igavese armastusega, kuid ilma kirikuta, mida omaks nimetada, on külaliste kutsumine raske. Mõned külalastajad usuvad, et need kogudused on sektid.

Mõlema linna usklikud on aktiivsed oma usku tunnistama. Neil on vaja jumalateenistuste jaoks hoonet, kus nad saavad vastpöördujatele Jumala imelist kuulutust õpetada.

Osa tänasest kolmeteistkümnest hingamispäeva annetustest aitab muretseda nende kahe Ida-Ukraina linna usklikele vähemalt ühe kiriku linna kohta.

Ankur: Meie viimane lugu Ukrainas viib meid kaasaja ime juurde, Ukraina Kunstide ja Teaduse Adventinstituti Ukraina pealinna Kiievi lähedal. _____ [reporterit nime], jutusta meile, miks see kool on ime ja mida see teeb elude muutmiseks Ukrainas.

Kolmas reporter: Kümme aastat tagasi oli Ukraina Kunstide ja Teaduse Adventinstituti ainult unistus. Unistaja, Anatoli Zhalovaga, tuletas meelde, kuidas teda usu pärast kolm korda koolist välja oli visatud. Lõpuks läks ta Indiasse, et saada kraad Spicer Memorial Kolledžist. Tagasi tuli ta uude Ukrainasse, riiki, mis oli vaba kommunismi ja ateismi ahelatest.

Zalovaga rääkis oma unistusest - ülikoolitasemel kristlikust koolist - koguduse juhtidele, kel ei olnud talle pakkuda muud kui palveid ja moraalselt tuge. Sellest kohkumata, leidis ta Kiievi lähedalt ideaalse maatüki.

Maavaldusel oli kunagi olnud kommunistlike noorte laager ning omandus koosnes mitmest hoonest, mis asusid kõrgete mändide all. Aastaid kasutamata seisnud hooned olid lagunened ja küttesüsteem vajab asendamist. Kuid dr. Zhalovaga kirjutas alla lepingule, et kavatses osta selle ära ning hakkas otsima raha.

Ta küsis sõpradelt, käis välismaal, rääkis koguduse gruppidega ja laagrikoosolekutel ning leidis inimesi, kes olid nõus toetama tema unistust kristlikust kõrgkoolist Ukrainas.

Dr. Zalovaga sai piisavalt raha, et osta maa ning alustas olemasolevate hoonete ümberehitust.

1997. aastal avas kool ukseid umbes 100 üliõpilase ja 12 õppejõuga. Nendelt esimestelt tudengitelt nõudis kooli astumine suurt usku, sest neil polnud kindlust, et riik kooli tunnustab või sellele kraade annab. Aga kui esimesed lõpetajad olid valmis diplome vastu võtma, polnud kool mitte ainult akrediteeritud, vaid Ukraina Adventinstituti autasustati lõpuaktusel ametliku eeskujulikkuse auhinnaga, olles üks kahest instituudist riigis, kes selle auhinna on saanud.

Kool on aastate jooksul pidevalt kasvanud ja praegu on seal rohkem kui 450 üliõpilast, kellest paljud pole adventistid. Lisaks pakub instituut lühiajalisi koolituskursusi Ukraina 150-le pastorile, kelledest paljud pole saanud pastoritööks kraadi kommunistlike piirangute tõttu.

Kooli kiire kasv on hooned viimase võimaluseni välja venitanud. Osa meie tänasest annetusest aitab lõpetada tüdrukute ühiselamu, mida on juba alustatud.

Kool pole „midagi vähem kui ime“, ütleb dr. Anatoli Zhalovaga. Ning enamus seda näinud inimesi nõustub sellega. Jumal on tõesti ime korda saatnud.

Ankur: Tänan, _____ [*kõigi reporterite nimed*], teie suurepärase reportaažide eest tänases „Adventfookuse“ saates. Ja tänan teid, kuulajad, et olite osaks meie publikust. Nüüd on teie kord olla uudistetegijate meeskonnas. Kui meie annetustekogujad tulevad, kutsume teid üles andma heldelt ohvriannetust, et aidata täita unistusi, aidata sel kolmeteistkümnendal hingamispäeval korda saata imesid Venemaal ja Ukrainas.

[Annetus]